

Ham
Truyen

Thiện Lương Tử Thần

**TÂM LÝ HỌC TỘI PHẠM
TỬ THẦN THIỆN LƯƠNG**

---* ❖ *---

Tác giả: Huyền Nghi

Thể loại: Trinh Thám, Điều Tra Hình Sự

Đóng ebook: nguyenthanh-cuibap

Nguồn text: Truyện YY

CÂU CHUYỆN MA Ở BỆNH VIỆN THÀNH PHỐ

Sáu giờ chiều, sau khi thăm khám, bác sĩ y tá đổi ca trực, kiểm tra phòng ốc, nhân viên vệ sinh quét dọn vệ sinh xong, bệnh viện thành phố cả ngày huyên náo trở nên yên tĩnh lại.

Khu nội trú lầu chín, khu phòng bệnh ung thư.

Trong hành lang yên tĩnh, phần lớn bệnh nhân đều an tĩnh nằm trên giường bệnh, đây là khu phòng bệnh có tỷ lệ người chết cao nhất trong bệnh viện thành phố, tựa như ngay cả trong không khí cũng tràn ngập sự mục nát của cái chết. Bác sĩ y tá làm việc ở đây từ ban đầu nhìn thấy người mắc bệnh chết đau buồn khóc lóc tí tê dần dần cũng trở nên tê liệt.

Y tá trực ban giương mắt nhìn đồng hồ trên tường đã qua sáu giờ, nhanh chóng cầm hai hộp cơm đã sớm chuẩn bị trong tay, xoay người đối diện với Hàn Huỳnh Hân đang cuối đầu chơi điện thoại nói:

- Tiểu Hân, chị đi ăn cơm, em xem trước một chút, bệnh nhân giường 2 phòng 907 chưa đầy 10 phút nữa cần phải đổi dịch, nhớ nhé.

- Biết rồi, nhớ giúp em đem tới một ít trái cây.

Hàn Huỳnh Hân cũng không ngẩng đầu, phát phát tay.

Thượng Hạ ngâm nga bài hát một đường đi tới phòng ăn dành cho nhân viên. So sánh giữa phòng ăn cung cấp cho bệnh nhân đặc biệt mà nói, phòng ăn dành cho nhân viên không phải chỉ tốt một điểm hai điểm, một phần là thức ăn mặn còn một phần là chén canh và trái cây, dinh dưỡng phối hợp hợp lý, đến giờ ăn cơm là đầy ắp người.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Đợi một hồi lâu mới đến phiên cô ta lấy cơm, hơn sáu giờ rưỡi, lúc ôm hai phần thức ăn trở lại khu nội trú lầu chín, Hàn Huệ Hân vẫn duy trì tư thế cũ chơi trò chơi trong điện thoại di động.

Thượng Hạ buông hộp cơm xuống, đi vào phòng rửa tay chuẩn bị súc miệng, xoay người, lơ đãng thấy túi nước thuốc vốn dùng để thay cho phòng 907 vẫn còn đặt ở chỗ cũ.

Đáng chết, cô nàng chết bầm kia lo chơi đến không còn nhớ gì cả. Thượng Hạ kêu Hàn Huệ Hân một tiếng, vội vàng cầm bình truyền nước biển đi tới phòng bệnh 907.

Nghe có người kêu tên, Hàn Huệ Hân mới ngẩng đầu lên, thấy túi nước thuốc Thượng Hạ cầm trong tay mới nhớ tới cô ấy trước khi ăn cơm đã dặn dò mình phải đổi thuốc, hỏng rồi, mình mê chơi mà hoàn toàn quên mất. Hàn Huệ Hân bần bịu để điện thoại di động xuống, bước nhanh đuổi kịp Thượng Hạ, cẩn thận sửa sai. Đây là lần thứ ba cô ta mắc sai lầm trong hai tháng làm việc tại bệnh viện này. Công việc bây giờ rất khó tìm, tới làm việc ở đơn vị bệnh viện tốt như vậy trong thành phố cũng không dễ dàng gì, nếu để y tá trưởng biết, cùng với báo cáo của lãnh đạo, mình nhất định sẽ bị cho nghỉ việc mất.

Hàn Huệ Hân chán nản đi theo Thượng Hạ đến phòng số 907, trong lòng không ngừng cầu nguyện bệnh nhân này ngàn vạn lần sẽ không tố cáo cô ta.

Nhìn Thượng Hạ đẩy cửa đi vào phòng 907, Hàn Huệ Hân nhắm mắt đi theo vào, suy nghĩ một lát nhất định phải sửa sai thật tốt với bệnh nhân, nhất thiết phải giữ được công việc.

Bên trong phòng 907, giường số 1 trống không, đến ngay cả túi nước thuốc ở giường số 2 cũng còn dư lại một ít, Hàn Huệ Hân thở dài một cái.

Cái gì vậy, thuốc còn nhiều như vậy, đổi cái gì mà đổi chứ, nhất định là Thượng Hạ nhớ sai thời gian, làm cho mình lo lắng hết nửa ngày. Nhìn bệnh nhân giống như đang ngủ vậy, Hàn Huệ Hân liền muốn kéo Thượng Hạ đi ra ngoài lại bị Thượng Hạ đẩy ra.

Thượng Hạ đến gần phía trước, phát hiện bình truyền nước biển không nhỏ nước xuống, lại sờ cổ bệnh nhân, thở dài, xoay người nói với Hàn Huỷ Hân:

- Đi gọi bác sĩ trực đi, bệnh nhân đã chết.

Hàn Huỷ Hân vừa định lập tức đi, thay đổi suy nghĩ một chút, lại kéo Thượng Hạ nhỏ giọng nói:

- Chị Hạ, bệnh nhân chắc vừa mới chết không lâu, em trước đem túi thuốc thay đi, nếu không y tá trưởng Hoàng quay trở về em lại phải bị mắng. Cầu xin chị đó, chị Hạ.

Thượng Hạ bất đắc dĩ nhìn Hàn Huỷ Hân, cô nàng chết bầm kia ngoại trừ có cái tính hay quên thì bình thường cũng không có gì khác, thôi vậy, mình giúp em ấy một lần, tha được thì nên tha:

- Em có lúc nào nhớ lâu được đâu, lần này chị tha cho em, lần sau không may mắn như vậy. Còn không chịu làm mau đi!

Hai người vội vàng đem bình nước biển cũ tháo xuống, đổi cái mới lên, lại cắt ống dẫn nước biển, đem thuốc trong bình thuốc mới đổ phân nửa ra chậu nước tiểu, lấy chai thuốc cũ đi, đổ sạch chậu nước tiểu, lúc này mới nhấn nút gọi cấp cứu, qua một phút, bác sĩ trực ban mới chạy đến. Chạy đến phòng 907, sáu giờ bốn mươi một phút, hai bác sĩ trực ban tuyên bố bệnh nhân đã tử vong do suy hô hấp.

Đối với khu phòng bệnh ung thư ở lầu chín mà nói, bệnh nhân tử vong vốn là chuyện bình thường, mà bệnh nhân giường số 2 phòng 907 vốn là người mắc bệnh ung thư gan thời kỳ cuối, hoá trị và xạ trị đều không có hiệu quả. Mặc dù bản thân bệnh nhân có nghị lực sống tương đối mãnh liệt, còn chọn liệu pháp sử dụng thuốc bắc đắt tiền nhất, nhưng, con người không thể thắng được ông trời, ở trong cuộc chiến sinh tử này, tế bào ung thư trong cơ thể chiếm thế thượng phong.

Thông báo cho thân nhân, một đám người già trẻ lớn bé rất nhanh chạy tới, có thể mọi người đều biết mất đi vị thân nhân này là điều sớm muộn nên biểu hiện của mọi người tương đối bình tĩnh, kiềm chế tiếng khóc đứt quãng, người thân nhất tắm rửa đơn giản cho người chết, thay quần áo mới

chính tề mới yêu cầu phía bệnh viện trước tiên đưa thi thể cất giữ trong nhà xác, ngày mai đưa về nhà cử hành tang lễ, rồi đoàn người liền rời khỏi bệnh viện. Di Tôn, người phụ trách dọn dẹp tay chân nhanh nhẹn dọn dẹp lại phòng bệnh, thay sạch sẽ drap trải giường, đẩy chiếc xe sạch sẽ trở lại phòng chứa đồ, sau đó tự mình đi nghỉ, chín giờ rưỡi tối, lâu chín lại khôi phục yên tĩnh.

- A, chị có nghe nói qua có ma quỷ lộng hành ở đây không?

Mối nguy nhỏ của mình đã giải quyết, mặc dù biết như vậy là không đúng, nhưng Hàn Huỷ Hân vẫn không nhìn được cảm thấy bệnh nhân này chết thật đúng lúc.

Cô ta không tìm không phối lại ý vào Thượng Hạ.

Mặc dù thời gian Thượng Hạ làm việc ở bệnh viện thành phố này lâu hơn Hàn Huỷ Hân, nhưng bình thường Hàn Huỷ Hân hơi hướng nội không biết nhiều người, càng không để ý đến bệnh viện này có chút kỳ quái. Bây giờ nghe nói bệnh viện có ma quỷ lộng hành làm cô gái này không nhìn được cảm thấy tóc gáy đều dựng cả lên.

- Có nghe nói, khu phòng bệnh này của chúng ta mấy chục năm trước có một bệnh nhân, cũng mắc bệnh ung thư, đang trong thời kỳ đặc biệt nguy hiểm nhất, bác sĩ y tá trong bệnh viện cũng bận rộn cải cách hoặc bị cải cách, nào có ai ở không đi quan tâm bệnh nhân, mắc bệnh ung thư không thể không đau mà, ở thời gian đó đâu như bây giờ có pethidine, thuốc giảm đau rồi cái gì thuốc gây tê, chỉ có thể tự chịu đựng, những bệnh nhân không thể chịu được thì ở đó kêu trời 'Tôi đau quá, đau chết luôn, giết tôi đi', sau đó quả thực không chịu được nữa, nhưng cũng không có quyết tâm mà tự sát, liền cầu xin bệnh nhân này giết bọn họ, bệnh nhân này suy nghĩ một chút cũng thấy phải, dù sao cũng không chữa khỏi, sống cũng chỉ chịu tội liền giết ba bệnh nhân bị bệnh nặng nhất, sau đó bệnh nhân này tự mình chết. Nhưng cái khu phòng bệnh này a, kể từ lúc đó trở đi, mỗi tháng chết ba bệnh nhân, qua nhiều năm như vậy. Em nói xem nói tà môn có sai không?

- Hai người ở nơi này làm bầm cái gì? Trễ giờ kiểm tra phòng bệnh rồi, còn không đi cùng với tôi.

Giọng nữ trầm thấp ở phía sau hai người bỗng vang lên, trong khoảnh khắc đó hai người bị dọa sợ đến cả người đều đổ đầy mồ hôi lạnh. Xoay người nhìn thấy người sau lưng, vội vàng đứng dậy cầm theo ít hồ sơ bệnh lý đi theo cô ta ra ngoài.

SÁT NHÂN TRONG BỆNH VIỆN

Trong hành lang yên tĩnh chỉ có tiếng bước chân của ba người, vách tường trống trải thỉnh thoảng truyền lại tiếng vang, âm thanh “ken két ken két” của giày cao gót giẫm trên xi măng làm người ta không lạnh mà lại phát run...

Nhớ lại câu chuyện ma quỷ lộng hành mà mình mới vừa nói, lại thêm việc chỉ có một nửa đèn được mở nên hành lang mờ tối, Hàn Huỳnh Hân cố gắng nuốt ngụm nước miếng, cánh tay nắm thật chặt cánh tay của Thượng Hạ, hai người cũng ngày càng sát lại gần hơn. Hàn Huỳnh Hân thật không chịu nổi bầu không khí đè nén này, nơm nớp lo sợ nhỏ giọng hỏi:

- Khoa trưởng Hồ, cái đó... Chị làm việc ở bệnh viện này đã bao nhiêu năm?

- Sắp hai mươi năm!

- Oa, lâu như vậy! Vậy chắc khoa trưởng Hồ nhất định biết rất nhiều chuyện ở bệnh viện chứ? Bệnh viện chúng ta có phải có truyền thuyết ma quỷ lộng hành hay không?

- Nói bậy nói bạ cái gì?

Khoa trưởng Hồ đột nhiên dừng bước, lên tiếng gầm nhẹ, Thượng Hạ và Hàn Huỳnh Hân đi theo phía sau không phản ứng kịp, cùng lúc đụng vào người cô ta, đụng đến cô ta muốn té xuống. Hai cô y tá đưa tay đỡ cô ta, lại bị cô ta hất tay trở về:

- Tôi nói nghe này hai cô y tá trẻ, mỗi ngày không lo làm việc cho tốt, chăm sóc bệnh nhân, lại ở nơi này hỏi mấy chuyện thần bí kỳ lạ, tôi nên nói các cô có gì tốt chứ. Nhanh đi theo tôi đi thăm phòng bệnh, nếu không một chút trời khuya, những người phía sau phải làm sao!

Nói xong, khoa trưởng Hồ sai bước đi tới phòng bệnh, hai cô gái trẻ hai mắt nhìn nhau một cái, âm thầm le lưỡi một cái đàng hoàng đi theo khoa trưởng Hồ.

Một giờ sau, kiểm tra phòng kết thúc, hai cô y tá trở về phòng bệnh, Hàn Huệ Hân không có hình tượng tề liệt ngồi trên ghế, than phiền với Thượng Hạ:

- Khoa trưởng Hồ đây chắc là đến thời kỳ mãn kinh, lại là người phụ nữ độc thân, chỉ hỏi đến tin đồn trong bệnh viện thôi mà, làm gì phản ứng kịch liệt như vậy. Nán lại ở bệnh viện hai mươi năm, bất quá cũng chỉ là một chức vụ nhỏ, ngay cả Phó viện trưởng còn không lên làm được, làm việc cần trọng có ích lợi gì, không biết thay đổi, còn mãi gây khó dễ trút giận lên hai y tá quèn như chúng ta.

Nghe mấy lời tào lao này, Thượng Hạ không biết nói gì, mặc dù bình thường khoa trưởng Hồ quả thật tương đối nghiêm túc, nói năng thận trọng.

Nhưng bất quá đó là tính cách của cô ấy, bình thường những y tá nhỏ như các cô trong công việc có gì không hiểu cứ hỏi cô ấy, cô ấy nhất định là biết gì nói nấy, “ngôn vô bất tẩn”, là một người thầy hướng dẫn hết sức tận tụy, cho nên đa số y tá nhỏ vẫn rất thích cô ấy. Thượng Hạ khuyên Hàn Huệ Hân đôi câu, sau đó không lên tiếng nữa, Hàn Huệ Hân vốn chính là tính tình bộc trực, mau bực bội cũng mau quên đi, chỉ chốc lát cũng tiếp tục ôm điện thoại di động chơi trò chơi, đem chuyện xảy ra hôm nay tất cả đều vứt ra sau đầu.

Một đêm bình an vô sự trải qua. Tám giờ sáng ngày thứ hai, Thượng Hạ và Hàn Huệ Hân rốt cuộc cũng thay ca với Ninh Kha và Thang Vân Miếu, đơn giản giao lại công việc, hai người cùng nhau trở về phòng ngủ đi ngủ.

Bệnh viện thành phố là một trong những bệnh viện tốt nhất trong thành phố M, phòng khám từ sáng đến tối đầy ắp người, số một khó kiếm, đặc

biệt phòng khám của bệnh viện thành phố gồm những chuyên gia danh tiếng trong cả nước, lại thêm chặt như nêm cối. Hai vị chuyên gia đã hơn năm mươi tuổi theo thứ tự là chuyên gia tai biến mạch máu não Bạch Quỳnh Vũ truyền nhân thứ mười tám của trung y thế gia, Hình Mạnh Đức người sáng lập ra phương pháp chữa bệnh ung thư theo y học Trung Quốc. Đa số những người mắc bệnh ung thư đến bệnh viện thành phố chữa.

Nơi này là con đường hy vọng sau cùng của bọn họ, không cầu phải chữa khỏi hoàn toàn, ít nhất có thể sống hơn nửa năm hoặc một năm, nhất là

có thể giảm đau do căn bệnh dày vò. Cho nên mặc dù tỷ lệ người chết ở khoa ung thư của bệnh viện thành phố đứng đầu thành phố, vẫn có không ít bệnh nhân tới đây.

Vì vậy, giường ngủ khu phòng bệnh ung thư ở lầu chín trống không bao lâu, phòng 907 lại dọn vào hai người cùng phòng bệnh. Đều là ung thư thời kỳ cuối, đều là tới thử phương pháp Trung y. Bệnh nhân ban đầu qua đời ở phòng 907 bên trong phòng không để lại bất cứ dấu vết gì, tựa như hoàn toàn chưa từng tồn tại qua.

Một tuần lễ sau, giường số 1 phòng 902, bị mắc bệnh ung thư máu cấp tính, tuỷ thay thế không phù hợp, tiếp nhận phương pháp Trung y chưa đủ một tuần, người bạn nhỏ Di Hiên gần mười một tuổi an tĩnh nhắm hai mắt lại, kết thúc một cuộc hành trình nhân thế ngắn ngủi của mình, chết do suy hô hấp. Cha mẹ tiểu Hiên vạn phần đau buồn ôm di thể còn ấm của đứa bé khóc rời khỏi bệnh viện.

Lại một tuần lễ sau, giường số 2 phòng 913, bệnh nhân 35 tuổi mắc chứng bệnh ung thư đường tiết niệu, mịt mờ chờ đợi người quyền tặng xuất hiện, bây giờ quyền luyến vô cùng rời khỏi vợ và con trai, bộ phận trên khắp cơ thể đều suy kiệt.

Mỗi một lần, thân nhân bệnh nhân thương tâm muốn chết, bác sĩ y tá nói mấy lời an ủi nhạt nhẽo không thay đổi. Mỗi một lần, cũng đều là do dì Trương nhân viên vệ sinh dọn dẹp sạch sẽ kết thúc hết thảy. Chân thực thể hiện “Thân thích hoặc dư bi, tha nhân diệc dĩ ca” (thân thuộc còn xót xa,

người đứng thà vui vẻ). Cuộc sống thực tế luôn luôn là như vậy, người chết đã chết, người còn sống vì lấp no bụng mà phấn đấu.

Ngày 14 tháng 3 năm 2012, ngày này đối với Vương Ái Bình mà nói, nhất định là cả cuộc đời cũng không cách nào quên được. Vương Ái Bình năm

nay 33 tuổi là một nhân viên bán hàng tầm thường ở một cửa hàng tổng hợp, một tháng trước bởi vì bị đau nghiêm trọng nên đến bệnh viện kiểm tra, lại tra ra mắc phải bệnh ung thư thận, hơn nữa đã phát triển đến giai đoạn giữa.

Nửa tháng hoá trị (chemo) ngoại trừ khiến cho tóc của cô ấy rụng hết ra cũng không thấy bệnh tình có chuyển biến tốt rõ ràng, mà vốn cũng không phải là người giàu có gì, việc trị bệnh đã sử dụng hết tất cả tiền để dành. Hoạ vô đơn chí, mấy ngày trước, chồng của Vương Ái Bình bị cho nghỉ việc. Ngoại trừ thay thận còn những biện pháp khác không nhất định có thể trị hết bệnh nên Vương Ái Bình từ bỏ việc chữa trị.

Nhưng có một vị bác sĩ nhiệt tâm ở bệnh viện tìm đến cô ấy, giúp cô ấy tìm được thận thích hợp, hơn nữa còn có thể cung cấp thận miễn phí.

Suy nghĩ tới nhà mình thực tế rất khó khăn, bệnh viện chỉ yêu cầu cô ấy trả mười ngàn tiền giải phẫu! Cái bánh ngon từ trên trời rơi xuống che mờ đi lý trí của cô ấy, ôm khát vọng được sống mãnh liệt, cô ấy chấp nhận phẫu thuật.

Giải phẫu kéo dài hơn ba giờ, lúc tỉnh lại bác sĩ cười híp mắt nói với cô ấy phẫu thuật rất thành công, để giải bớt phí chữa trị, để cho cô ấy về nhà nghỉ ngơi, định kỳ tới kiểm tra lại sẽ mau khoẻ.

Wương Ái Bình cảm kích vạn lần theo chồng về nhà tịnh dưỡng, không quên để chồng cô ấy Diệp Cẩm Kỳ tới cảm tạ bệnh viện thành phố.

Khúc nhạc dạo nho nhỏ này vẫn chưa đem đến cho bệnh viện thành phố bao nhiêu sóng gió, bởi vì, bệnh viện xảy ra chuyện càng trọng đại hơn!

Phòng giữ xác của bệnh viện thành phố xuất hiện một thi thể vô danh!

Chuyện xảy ra như vậy: phòng giữ xác ở bệnh viện thành phố ban ngày có người chuyên trông coi, phụ trách kiểm tra số lượng thi thể, đem thi thể

trả lại cho thân nhân, cục cảnh sát hoặc dân chính chờ sự hỗ trợ của đơn vị hành chánh đưa thi thể vô danh tới tập trung cất giữ chờ người tới nhận hoặc giao lại cho trường y khoa làm nghiên cứu y học.

Buổi tối cửa đóng chặt, trừ phi có tình huống đặc biệt thì bảo an của bệnh viện mới mở cửa, đám người khác cũng không ai buổi tối lại chạy đến nơi để xác chết. Cứ như vậy, sáng sớm hôm nay bác Lý người trông giữ phòng giữ xác phát hiện có thêm một thi thể!

Ông ta đến ngược đến xuôi, làm sao cũng không giống như ngày hôm qua. Bác Lý không dám giấu giếm, lập tức báo cáo phòng bảo vệ, phòng bảo vệ lại báo cho viện trưởng. Có thêm một cổ tử thi, có nhiều hơn hoặc ít hơn, viện trưởng lập tức thông báo cho cảnh sát.

CÁI CHẾT THỨ HAI

Chi đội cục cảnh sát thành phố, Chu Hàng đầu óc mơ hồ nhận được điện thoại 110 từ trung tâm chỉ huy, phòng giữ xác bệnh viện thành phố phát hiện một thi thể? Đứa trẻ ba tuổi còn biết chỗ đó vốn là nơi để thi thể? Còn báo án cái gì chứ?

Không nghĩ ra, hay là cứ để việc nhức đầu này cho đội trưởng đi đi.

Chu Hàng đẩy cửa đi vào phòng đội trưởng:

- Đội trưởng Ngô, mới vừa nhận được vụ án, phòng giữ xác của bệnh viện thành phố phát hiện một thi thể.

Lúc đó Ngô Ly đang nhìn chăm chăm vào máy vi tính ngẩn người, nửa ngày cũng không đánh được mấy chữ, thực là báo cáo kết án cái gì, cái này không thích hợp với vị nữ đội trưởng đại nhân không thua kém đấng mày râu của đơn vị chúng ta a.

Chu Hàng đi vào quá đúng lúc rồi, tưởng như ngủ gật có người đưa gối.

Nghe nói có vụ án mới, Ngô Ly cầm điện thoại di động liền đi ra ngoài, vừa đi vừa quay đầu giao phó:

- A ha, ông trời cử người đến cứu ta! Chu Hàng, gọi Vĩnh Hân đến hiện trường chung với tôi, kêu Bành Giai giúp tôi viết báo cáo kết án, sao nào, thích cậu nhất.

Lời còn chưa nói xong, bóng người Ngô Ly đã không thấy đâu. Bành Giai bất đắc dĩ lắc đầu một cái, Ngô đội trưởng năng lực rất mạnh, năng lực tổ chức cũng rất mạnh, chỉ là... Tính cách có chút không đáng tin.

Ngô Ly mở còi báo động mở đường tốc độ 80 km chạy tới bệnh viện thành phố, dẫn đầu bước xuống xe, đi theo phía sau là Chu Hàng và Vĩnh Hân sắc mặt không quá tốt – cho dù ai đang ở khu nghỉ dưỡng thành phố trở về chạy như gió lốc phỏng đoán sắc mặt cũng sẽ không tốt. Mà người đầu tiên không tự giác chút nào thúc giục bọn họ nhanh đuổi theo.

Đi theo một vị lãnh đạo tùy thời tùy chỗ lại tinh lực dư thừa, hai người thật không chịu nổi, nhìn nhau cười khổ một cái đuổi sát theo phía trước – trò đùa, nếu bọn họ dám không theo sau, Ngô đội trưởng lại quay đầu nói bọn họ thể lực không đạt tiêu chuẩn, luyện chạy thêm mười ngàn mét là không tránh khỏi, hơn nữa mất mặt nhất là, đội trưởng Ngô chạy cùng bọn họ, có thể ung dung bỏ rơi bọn họ hơn 1000 mét!

Đi tới hiện trường vụ án Ngô Ly như đổi thành một người khác, cẩn thận nghiêm túc, Ngô Ly để cho bác Lý người trông giữ phòng giữ xác cùng đội trưởng bảo an đưa ra chứng từ, đơn giản đi vòng vo xung quanh hiện trường, làm quen với hoàn cảnh một chút, xác định phòng giữ xác ở dưới tầng hầm đối diện thang máy dãy Tây và dãy hành lang bên ngoài không có cửa ra vào khác, mà nơi này cũng không có bất kỳ phương tiện giám sát nào. Nhân viên pháp y Phương Ái Quân kiểm tra xong thi thể liền đưa thi thể trở về cục trước. Bởi vì hiện trường vụ án người ra ra vào vào không ít, lúc báo án đã bị phá hư nên khoa giám chứng không có đầu mối nào có giá trị.

Lúc này, không ai biết rằng, hàng loạt vụ án giết người liên hoàn kinh sợ ở thành phố M đã lặng lẽ bắt đầu...

Kiểm tra hiện trường xong, đoàn người trở lại đội cảnh sát hình sự, Ngô Ly không quan tâm vụ án này, toàn quyền giao cho Chu Hàng phụ trách, tự cô lại đi tìm Bành Giai, nhờ Bành Giai giúp viết báo cáo kết án, trời mới biết, đừng nói hỗ trợ, không bị kéo chân sau đã cảm ơn trời đất rồi! Dĩ nhiên, mọi người đều chỉ có thể nghĩ trong lòng, ngoài miệng vẫn là vụn vụn không dám nói, chỉ sợ người nào đó tinh lực quá dư thừa lôi ra chạy mười ngàn mét.

Chu Hàng cam chịu số phận tiếp nhận vụ án tầm thường này, nhìn Phương đại pháp y giải phẫu kiểm nghiệm thi thể, đồng thời sắp xếp Giải Vĩn Hân đến các đồn cảnh sát gửi đi thông báo hợp tác, tìm kiếm nguồn gốc thi thể.

Bên trong phòng giải phẫu, pháp y Phương đang giải phẫu thi thể. Chu Hàng vừa nhìn anh ta giải phẫu rạch ra hình một chữ Y, tách da ngực ra, một cây cắt đứt xương sườn, vừa nghe anh ta nói:

- Người chết là nam, hai mươi đến ba mươi tuổi, tóc nhuộm màu vàng, cánh tay phải có một hình xăm chủy thủ 3x10, eo bên trái phía bên ngoài có một vết dao dài 30 centimet, bước đầu phân tích là được tạo thành không lâu sau khi chết. Mở rộng kiểm tra, các bộ phận thân thể người chết đều tốt...

Pháp y Phương đột nhiên trầm mặc, cầm dao giải phẫu cẩn thận liếc nhìn vết dao trên eo người chết, hồi lâu mới nghiêm túc nói với Chu Hàng:

- Tiểu Chu, lập tức gọi đội trưởng Ngô đến phòng giải phẫu!

Chu Hàng bần bịu gọi điện thoại cho Ngô Ly, chỉ chốc lát, Ngô Ly mặt đầy buồn bực xuất hiện ở phòng giải phẫu – vị nữ đội trưởng không sợ trời không sợ đất của chúng ta cũng có nhược điểm, sợ quý << cô cho tới bây giờ không chịu chủ động tới phòng giải phẫu, nói nơi này dù cho đèn đuốc sáng choang cũng có mùi của lân tinh.

Phương Ái Quân không giống như cũ cười nhạt cô nhát gan, mà trực tiếp kéo cô đi tới trước bàn phẫu thuật, chỉ vị trí eo người chết nói:

- Tiểu Ngô, chúng ta lúc này đụng phải án lớn rồi. Thận bên trái người chết không thấy, hơn nữa khi nạn nhân chết không lâu, cô nhìn vết thương này hầu như không có dấu vết may lại. Từ vết cắt, có thể thấy người lấy thận rất chuyên nghiệp. Có kiến thức y học phong phú và kinh nghiệm lâm sàng. Tiểu Ngô, cô biết một cái thận ở chợ đen bán bao nhiêu tiền khôn? 50 vạn! Đủ để nhiều người bí quá hoá liều. Mặc dù vẫn không thể chắc chắn được người chết rốt cuộc là chủ động bán thận phẫu thuật thất bại hay là bị người ta bắt cung cấp thân thể miễn phí, nhưng vụ này khẳng định không đơn giản a, nếu hung thủ bán bộ phận được lợi ích, chắc chắn sẽ không dễ

dàng buông tha con đường tìm đến tiền tài, rất có thể sẽ có nhiều người bị hại hơn.

May là trước sau thần kinh cũng có đường cong (ý nói chỉ não cũng có nếp nhăn á), Ngô Ly cũng không khỏi hơi biến sắc. Giết người liên hoàn, cái danh từ này cùng lắm chỉ nghe qua trong phim Mỹ, ở thành phố M tầm thường này, chớ tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện qua.

Một ngày trôi qua, đồn cảnh sát phía Đông thành phố nhận được báo án, người thất nghiệp Thành Thụ Bân ở phố Tử Uyển mất tích, người báo án là bà nội Thành Thụ Bân, chứng thực người chết là Thành Thụ Bân. Nghe được tin dữ, bà nội Thành thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ, không ngừng khóc.

Dựa theo giải thích của những người trong phố Tử Uyển, từ nhỏ cha mẹ Thành Thụ Bân đều mất, sống với bà nội đến lúc lớn lên, lúc nhỏ coi như hiểu chuyện, vừa được mười bảy mười tám tuổi ngược lại bắt đầu học không giỏi, đánh nhau cúp cua là chuyện thường, sau đó bị nhà trường đuổi học, mà bà nội Thành đã hơn 60 tuổi, thân thể không được tốt, căn bản không quản được cậu ta, Thành Thụ Bân như ngựa hoang đứt dây cương, cùng đám côn đồ cắt ké qua lại, cướp tiền của học sinh, đánh nhau, thượng võng, tụ tập đánh bài. Người trong phố thấy cậu ta cũng đi đường vòng.

Người như vậy, nói cần tiền đi bán thận cũng thuyết phục được, hỏi tất cả những người qua lại với Thành Thụ Bân ngoài hai tên vị thành niên, đều bày tỏ thời gian gần đây nhất nạn nhân ở trên mạng cùng một cô gái trò chuyện thân mật, còn nói phải đi gặp mặt đối phương. Tất cả mọi người kể từ trưa ngày 13 tháng 3 đã không gặp nạn nhân.

Sự thật chứng minh, nhân viên nghiệm xác phán đoán vô cùng chính xác. Cách đây năm ngày, một thi thể nam thanh niên xuất hiện ở khu nội trú lầu bảy ngoại khoa phòng bệnh 701 của bệnh viện thành phố. Người báo án là công nhân vệ sinh dì Trương. Buổi chiều trước đó một ngày lúc kiểm tra phòng bệnh 701 bởi vì trong phòng không có người bệnh, bác sĩ và y tá đều không đi kiểm tra, ai cũng không nói được từ lúc nào lại có thêm một thi thể.

Lần này, trong hành lang bệnh viện có máy thu hình, trong máy quay giám sát, trừ dì Trương đẩy xe dọn vệ sinh sáng sớm hôm nay ở bên ngoài phòng bệnh 701, lần trước đó có người tiến vào phòng bệnh 701 là 12 giờ trưa hôm qua, theo thứ tự là một nam một nữ che kín người, đại khái vào cách nhau 10 phút, ở phòng bệnh đợi nửa giờ, sau đó một trước một sau cách nhau 10 phút rời đi. Hai người rõ ràng rất thân thuộc với bệnh viện, biết vị trí của máy quay giám sát, cũng cẩn thận đưa lưng về máy ghi hình không thu được cận mặt.

SƯƠNG MÙ DÀY ĐẶC

Gấu đầu hờ đuôi, hai người này có vấn đề. Nhưng cả hai đều vô cùng rõ ràng, trên người đều mặc áo khoác dài màu trắng thông thường nhất của bệnh viện. Ở bệnh viện có bao nhiêu người mặc áo khoác dài màu trắng chứ?

Chúc mừng bạn, bệnh viện thành phố bác sĩ cùng y tá cộng lại 319 người, cứ từ từ mà tra.

Ngô Ly cẩn thận hỏi thăm dì Trương quá trình xảy ra vụ án. Theo dì Trương nói, vốn là phòng bệnh không có người ba ngày quét dọn một lần là được, phòng 701 ngày hôm trước mới vừa quét dọn một lần, như thường lệ thì ngày mai mới cần quét dọn. Chỉ là tối ngày hôm qua trước khi tan ca, y tá trưởng Hoàng Thu Nguyệt thông báo với bà ngày mai có người vào ở phòng 701, cho nên sáng sớm hôm nay dì Trương quét dọn đợi bệnh nhân làm thủ tục nằm viện.

Buổi sáng 7 giờ sau khi dì Trương đi làm, chuyện thứ nhất là cầm dụng cụ vệ sinh đi tới phòng 701, sau khi vào cửa thấy một người nằm ở giường bệnh số 1, còn tưởng là bệnh nhân tới sớm hơn so với dự tính, cho nên có ý định lặng lẽ quay trở về. Nhưng thấy giường bệnh số 1 không có trải giường chiếu nên muốn đánh thức bệnh nhân để trải giường chiếu cho hẳn. Ai biết thời điểm tới đây hẳn mới phát hiện người đều đã cứng lên. Dì Trương lập tức thông báo cho Hoàng Thu Nguyệt, vốn là phòng bệnh không một bóng người lại xuất hiện thì thể vô danh, Hoàng Thu Nguyệt lập tức báo cảnh sát.

Tương tự, thi thể vô danh là nam thanh niên hơn hai mươi tuổi, bụng có một vết thương mới do dao giải phẫu gây ra, sau khi phẫu thuật phát hiện gan, hai quả thận cùng mô khoé mắt của nạn nhân tất cả đều bị người khác lấy đi. Có thể khẳng định, mục tiêu của hung thủ chính là bộ phận cơ thể người chết!

Hai lần đều vớt xác ở bệnh viện thành phố, hơn nữa không có ý che giấu, hung thủ lớn gan liên tục hai lần gây án như vậy, thủ đoạn cũng ngày càng tàn nhẫn, nếu như không bị bắt, vụ án kế tiếp xảy ra cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Giải Vĩnh Hân nhanh chóng tra rõ thân phận người chết. Nạn nhân Văn Khoa, hai mươi lăm tuổi, không nghề nghiệp, sống một mình trong khu xưởng thép của Bốn thị, có tiền án trộm cắp. Khoảng thời gian trước từng bị cơ quan cảnh sát giám sát chặt chẽ, sau khi thả ra vẫn cố chấp không thay đổi.

Bộ phận giám sát cũng không có vận khí tốt như vậy. Mỗi người liên lạc người cung cấp thông tin cho mình, gần như đem người thành phố M ở chợ đen ngầm có chút danh tiếng cũng bắt hết một lần, nhưng không thu hoạch được gì, bộ phận trên người nạn nhân cũng bị cắt xuống.

Lá gan sau khi cắt xuống sau 8 tiếng phải tiến hành cấy ghép, nếu không nội tạng sẽ mất đi giá trị lợi dụng. Mà thời điểm phát hiện thi thể, nạn nhân đã chết hơn 8 tiếng, nói cách khác rõ ràng ngay lúc này, lá gan nạn nhân đã hoàn thành cấy ghép. Ngô Ly lập tức bắt đầu liên lạc với các bệnh viện lớn, xem có người bị bệnh gan ngày hôm qua tiến hành phẫu thuật ghép gan hay không.

Nếu như nói hai vụ án xảy ra chỉ là làm cho viện trưởng bệnh viện thành phố Lô Cảnh Phong có chút buồn bực thì sự thực phía sau còn nhức đầu hơn.

Ngày 29 tháng 3, trạm y tế phòng bệnh ung thư lầu 9 bị thân nhân bệnh nhân bên ngoài 3 tầng bên trong 3 tầng bao vây. Tiếng ồn ào bên tai không dứt. Bất luận bác sĩ trực cùng y tá khuyên can như thế nào đều không thể

lãng xuống lửa giận của bọn họ. Trong lúc nhất thời, sự yên tĩnh của khu phòng bệnh giống như biến thành khu chợ bán thức ăn.

- Ba tôi buổi sáng mới vừa vào ở bệnh viện các người, buổi tối người đã không còn? Ở bệnh viện khác không chữa khỏi, nhưng bác sĩ người ta cũng nói, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, sống thêm năm ba tháng cũng không thành vấn đề. Bệnh viện các người không phải là sử dụng liệu pháp Trung y sao? Làm sao mới uống một lần thuốc đã chết người rồi? Kêu quản lý bệnh viện các người ra đây đi! Nếu không cho lão tử lời giải thích, lão tử liền chặn đường nói bệnh viện các người lừa gạt tiền!

Các thân nhân khác cũng kích động, có người thậm chí còn vọt vào trạm y tế, đem những thứ đồ có thể cầm tay đập nát hết. Ngay cả bác sĩ trực Lô Vĩnh cũng bị đánh bể đầu chảy máu. Hai y tá quèn rúc lại trong quây thuốc không dám đi ra.

Lúc viện trưởng Lô Cảnh Phong mang mấy người đội an ninh chạy tới khu nội trú, thấy chính là dười đất bừa bãi. Nhìn hiện trường khí thế hung hãn của thân nhân, hấn vội vàng tiến lên định dàn xếp ổn thoả:

- Các vị, các vị, mất đi một người thân nhân ai cũng đau buồn, bệnh viện chúng tôi nhất định sẽ cho các vị một câu trả lời thích đáng. Xin mọi người trước tiên bình tĩnh một chút, chúng ta tìm một chỗ tốt ngồi xuống nói chuyện, các vị thấy thế nào?

Một người đàn ông trung niên trong đám người nhảy ra, bắt lấy tay Lô viện trưởng, bảo vệ bên cạnh vừa định tiến lên tách bọn họ ra liền bị đối phương đoàn đoàn bảy tám người vây quanh. Người đàn ông trung niên lôi Lô viện trưởng đi tới phòng bệnh, đi tới trước giường bệnh, véngrap giường trắng đang đắp lên thi thể:

- Tôi cũng không cần quá nhiều lời, nói những thứ này cùng các người nhất định chính là lãng phí sinh mạng, tôi muốn ông thấy rõ ràng, thế nào bệnh nhân bình thường chết mà khoẻ miệng còn chảy máu chứ? Hử? Nói cho các người biết, chúng tôi đã báo cảnh sát, ba tôi nếu thật là do các người hại chết, tôi giết cả nhà các ông!

Mất thấy bảo vệ bệnh viện cùng thân nhân bệnh nhân muốn động thủ, Ngô Ly mang người trong chi đội cảnh sát hình sự can dự vào, trấn an nỗi buồn của thân nhân, sau khi được sự bảo đảm của Ngô Ly cùng Lô viện y trưởng, người đàn ông trung niên mang người rời khỏi bệnh viện, cách cửa chính không xa, một đám người ngồi trên chiếu, chờ cảnh sát cho ra kết quả điều tra.

Nếu thân nhân bệnh nhân đã báo cảnh sát, Ngô Ly liền gọi điện thoại thông báo cho nhân viên pháp y đến hiện trường. Nhân viên pháp y bước đầu kiểm nghiệm thi thể kết quả cho thấy, nạn nhân chết do ngạt thở, nguyên nhân dẫn đến hít thở khó khăn là vì bắp thịt bị giãn cơ quá mức, còn nguyên nhân dẫn tới giãn cơ quá mức thì cần phải tiến hành phẫu thuật.

Ngô Ly gọi bác sĩ trực hôm nay Lôi Vĩnh cùng Hồ trưởng khoa, hỏi tình huống bệnh nhân, sau khi hai người biết được nguyên nhân dẫn đến cái chết của nạn nhân thì đều bày tỏ cũng không biết chuyện gì cả. Bệnh nhân là do muốn thử liệu pháp Trung y của bệnh viện.

Bác sĩ trực bọn họ chỉ phụ trách đem chỉ số sinh lý của bệnh nhân ghi lại số liệu, giao cho tổ liệu pháp Trung y, tiện cho việc bọn họ căn cứ vào tình huống bệnh nhân mà tăng giảm toa thuốc.

Đoàn người lại hỏi thăm được người sáng lập liệu pháp Trung y là khoa trưởng Hình Mạnh Đức. Hình khoa trưởng bày tỏ lúc bệnh nhân nhập viện sẽ đích thân đi tiến hành kiểm tra bệnh nhân, sau đó mới cho toa thuốc thích hợp cho bệnh nhân, tiếp theo giao cho tổ người dựa vào đó tiến hành. Các vị thuốc trung ông ta cho bệnh nhân uống không thể làm giãn cơ.

Theo nhân viên khám nghiệm tử thi kết quả cho thấy: Nạn nhân là nam, khoảng 60 tuổi, ung thư bạch huyết thời kỳ cuối, đã lan rộng khắp cơ thể, trong dạ dày người chết chủ yếu là thuốc bắc, thành phần cụ thể khoa giám chứng chưa phân tích được. Những thứ này cũng tương đối bình thường, không bình thường là, chai truyền nước biển cho nạn nhân bên trong phát hiện Succinate Choline.

Succinate Choline là thuốc giãn cơ thông thường, nên thuốc tác dụng nhanh, thời gian kéo dài ngắn, sau một tiếng tiêm thuốc vào tĩnh mạch thì

cơ bắp bắt đầu tác dụng, 2 phút sau hiệu quả đến cao điểm, bình thường trong 5 phút tác dụng sẽ biến mất. Sử dụng liều lượng quá lớn sẽ có thể xuất hiện ngạt thở hoặc dị ứng do bị sốc phản ứng không tốt. Thuốc này hiển nhiên không thích hợp dùng cho người mắc bệnh ung thư bạch huyết thời kỳ cuối. Sau khi loại bỏ khả năng y tá trực đối sai thuốc, đội cảnh sát hình sự chính thức lấy vụ án giết người lập án điều tra.

Hai tính chất vụ án giết người bất đồng, ba người chế, bệnh viện thành phố này quá thâm.

CÁI CHẾT CỦA HÀN HUỖ HÂN

Bệnh viện xảy ra vụ án giết người, còn có thân nhân bệnh nhân đến gây sự, cho nên viện trưởng Lô Cảnh Phong rất là nhức đầu. Sáng sớm mới tới làm đã thấy Ngô Ly cùng Chu Hàng ngồi ở phòng viện trưởng chờ ông ta, Lô viện trưởng nhất thời cảm thấy đầu mình càng đau a, nhưng vẫn đi nhanh đến chào hỏi:

- Chào hai vị cảnh sát, có gì tôi có thể giúp một tay không?

Ngô Ly cũng không khách sáo với Lô Cảnh Phong, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Lô viện trưởng, hôm nay chúng tôi tới chủ yếu là vì hai chuyện. Chắc hẳn ông cũng biết, gần đây bệnh viện phát hiện hai thi thể trên người đều có bộ phận bị cắt bỏ, hơn nữa thủ pháp cắt bỏ tương đối lão làng. Chúng tôi hoài nghi bên trong bệnh viện có bộ phận gây án. Không biết hồ sơ nhân sự của bệnh viện có tiện cho chúng tôi xem một chút không. Còn nữa, ngày hôm qua thân nhân bệnh nhân báo án, nhân viên pháp y cho ra kết quả, bệnh nhân bị người khác hạ độc, cục cảnh sát chúng tôi đã chính thức lập án, trong lúc đang điều tra, hy vọng bệnh viện có thể toàn lực phối hợp chúng tôi trong công việc. Là viện trưởng, ông đối với bệnh viện nhất định là quen thuộc nhất, nếu như phát hiện đầu mối gì, xin Lô viện trưởng có thể lập tức thông báo cho chúng tôi.

Nghe lời nói của Ngô Ly, Lô viện trưởng kinh sợ đến trên trán một lớp mồ hôi, đầu độc hại chết bệnh nhân! Nếu tin tức này mà truyền đi, bệnh

viện của bọn họ còn có thể mở cửa hay không? Ngay cả cái chức viện trưởng này của ông ta còn không thể làm.

Nghĩ tới đây, ông ta vội vàng tỏ thái độ:

- Nhất định nhất định, bệnh viện chúng tôi trên dưới nhất định là sẽ hết sức phối hợp, các người cần gì, chúng tôi cũng sẽ tận lực đáp ứng, nhất định phải bắt được hung thủ, trả lại trong sạch cho bệnh viện chúng tôi.

Lấy được sự bảo đảm của viện trưởng, Ngô Ly cử Giải Vĩnh Hân dẫn người đi đến nhà hai nạn nhân trước xem xem có đầu mối gì hay không, lại sắp xếp Bàn Giai liên tục liên lạc các bệnh viện lớn trong thành phố M, nắm trong tay danh sách người đã phẫu thuật cấy ghép trong mấy ngày nay, sau đó mang theo đám người Chu Hàng ở bệnh viện bắt đầu đi thăm hỏi điều tra, xem thử trong lúc ba vụ án xảy ra có nhân chứng nào tận mắt nhìn thấy không.

Thời điểm xảy ra vụ án thứ nhất, chú Lý người giữ cửa nhà xác đúng lúc ở nhà ngủ, bạn già có thể làm chứng, máy quay giám sát ở cửa bệnh viện cũng chỉ chụp được chú Lý 6 giờ tối một ngày trước đó đã ngừng làm việc cho đến 7 giờ ngày xảy ra vụ án, tạm thời có thể loại bỏ hiềm nghi.

Có một cái chìa khoá nhà xác khác ở phòng bảo vệ, đêm xảy ra vụ án người trực là đội trưởng đội bảo vệ Trương Ti Nguyên cùng Tạ Quý Phát mới tới làm việc ở bệnh viện không lâu. Hai người không ai chú ý đến chìa khoá nhà xác có bị lấy đi hay không, bọn họ chứng minh lẫn nhau ngoại trừ lúc đi nhà vệ sinh, hai người cũng không rời khỏi phòng bảo vệ.

Thời điểm xảy ra vụ án thứ hai, nhân viên vệ sinh dì Trương cũng có ca trực ở bệnh viện lúc 6 giờ sáng, trang thiết bị giám sát cũng không thu được nhân viên khả nghi. Cái này quá kỳ quái, hiện trường nơi xảy ra vụ án phòng 701 chỉ là một phòng bệnh nhỏ 15 thước vuông, không có sân thượng cũng không thông với những phòng bệnh khác, độ cao 7 tầng ước đoán cũng chỉ có thằn lằn có thể leo lên, có thể nói ngoại trừ cửa phòng không còn cách khác để đi vào phòng bệnh. Như vậy nạn nhân làm sao lại vào được bên trong?

Mà vụ án thứ ba lại càng kỳ quái, máy quay giám sát ở lầu 9 chứng tỏ, chỉ có thân nhân bệnh nhân mới đến phòng bệnh của người chết, khoa trưởng Hình Mạnh Đức, bác sĩ trực, y tá đổi thuốc. Thời gian còn lại cũng chỉ có y tá Hàn Huệ Hân người cuối cùng vào phòng bệnh có hiêm nghi gây án, nhưng cô ta căn bản không có động cơ gây án, mà y tá trực cùng cô ta là Thượng Hạ cũng chứng minh chai dịch cuối cùng hai người thay cho ông lão là do hai người cùng nhau điều chế, Hàn Huệ Hân không có cơ hội tẩy máy tay chân. Mà chỉ tay trên bình truyền nước biển cũng chỉ có hai cô y tá.

Giống như vậy, để chứng minh liệu pháp Trung y không có vấn đề gì Hình khoa trưởng đã đưa ra toa thuốc dùng cho ông lão cho Ngô Ly, dĩ nhiên đồng thời yêu cầu cảnh sát giữ bí mật đối với phương thuốc của hẳn. Khoa giám chứng đang khẩn trương phân tích thành phần thuốc uống của ông lão, xem toa thuốc có phù hợp hay không.

Nạn nhân là hai thanh niên tại sao lại xuất hiện ở bệnh viện? Cảnh sát đem thời gian trước sau vụ án trong máy quay giám sát xem một lần, đều không phát hiện người bị hại.

Giải Vĩnh Hân đến nhà nạn nhân điều tra phản hồi trở về một đầu mỗi có giá trị: Trong máy tính của hai nạn nhân có lưu lại nhật ký trò chuyện trên qq (một phần mềm nhắn tin nhanh của Trung Quốc), cả hai đều giống nhau gần đây thường xuyên liên lạc với bạn trên mạng họ Đoá, trước một ngày xảy ra vụ án đã ước định gặp mặt đối phương, sau đó không biết tung tích, cho đến sau khi thi thể nạn nhân phát hiện ở bệnh viện.

Người họ Đoá này có khả nghi, trung tâm quản lý tin tức mạng của cục cảnh sát nhanh chóng bắt đầu điều tra thông tin chính xác về người họ Đoá này, nhưng mà, đáng tiếc là, số của người họ Đoá trên qq là số trộm của người khác, chủ sở hữu ban đầu là một học sinh trung học phổ thông 16 tuổi, không liên quan đến vụ án, hơn nữa sau khi xảy ra vụ án số qq cũng không có liên lạc qua, trước kia liên lạc với hai nạn nhân là sử dụng bộ định tuyến không dây, cho nên gần như không thể tìm được cô ta. Đầu mỗi này tạm thời bị cắt đứt.

Cùng lúc đó, thân nhân bệnh nhân cũng biết nguyên nhân tử vong chính xác của bệnh nhân, bệnh viện lập tức trở thành mục tiêu thứ nhất của các thân nhân. Các thân nhân kéo biểu ngữ, rải ném giấy tiền vàng bạc đầy trời, vây quanh cửa vào phòng khám bệnh, trật tự của bệnh viện bị phá.

Nghiêm trọng hơn là, những người khác có bệnh nhân chết ở bệnh viện cũng nhận mình là thân nhân bệnh nhân bị người khác hạ độc chết, trong lúc nhất thời, điện thoại trung tâm báo án cảnh sát 110 reo liên tục, mà Phương pháp y trên bàn giải phẫu lại có thêm hai cỗ thi thể người bệnh trong một tháng còn chưa được hoả táng.

Ngay lúc Lô viện trưởng sứt đầu mẻ trán, bệnh viện thành phố cùng lúc xảy ra sự cố.

Khu nội trú phía Nam là nơi đều là sân cỏ, bình thường là nơi mà bệnh nhân nằm viện thích nhất. Chạng vạng 7 giờ tối, ăn cơm tối xong, bệnh nhân tụ ba tụ năm trên đất cùng nhau tán gẫu, trò chuyện, vốn tất cả đều nhàn hạ tốt đẹp, đang lúc mọi người cùng hưởng thụ khoảng khắc yên bình, một tiếng thét chói tai vang lên, sau đó mọi người nghe được âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

Giương mắt nhìn lên, một thân thể nho nhỏ nằm bên cạnh sân cỏ cách đó không xa, bãi máu đỏ bên dưới người kia dần dần lan rộng khắp nơi...

Mọi người nhanh chân chạy tới, nhưng phát hiện người đã hết cứu được, trong đám người có người nhận ra người chết, là y tá Hàn Huệ Hân ở khu nội trú phòng bệnh ung thư ở lầu chín.

Chu Hàng đang điều tra ở bệnh viện dẫn người phong toả hiện trường, chạy tới khu nội trú lầu chín, bên trong phòng trực lầu chín, Thượng Hạ đang chăm chú xem sách, cho đến khi Chu Hàng lên tiếng nói chuyện mới ngẩng đầu lên, có chút nghi ngờ hỏi:

- Đồng chí, vừa rồi cậu vào bằng cách nào?

Chu Hàng giới thiệu thân phận mình:

- Tôi là cảnh sát, ở đây chỉ có một mình cô trực sao?

Thượng Hạ thả tay xuống, lắc đầu một cái:

- Tôi cùng Hàn Huý Hân, một y tá khác cùng nhau trực. Em ấy mới vừa nói điện thoại di động bỏ quên ở ký túc xá nên trở về lấy điện thoại di động rồi, cậu có chuyện gì không?

- Hàn Huý Hân té lâu tử vong rồi.

Chu Hàng chậm rãi nói, nhìn kỹ phản ứng của Thượng Hạ.

LÁ THƯ TỪ TỬ THẦN

"Cái gì? Không thể nào, năm phút trước tôi còn thấy em ấy mà!

Thượng Hạ giật mình đứng lên, mặt đầy vẻ khó tin.

- Tôi là cảnh sát, dĩ nhiên sẽ không đùa giỡn như thế này với người khác. Mới vừa rồi Hàn Huệ Hân rời khỏi phòng trực đi về hướng nào, cô có nhìn thấy không?

- Bên này.

Thượng Hạ chỉ hành lang phía bên phải khẩn cấp mở miệng nói: "Bên này thông qua cầu thang bộ, lúc ấy tôi còn hỏi em ấy có thang máy không đi sao lại đi thang bộ. Em ấy còn cười nói muốn rèn luyện thân thể một chút". Vừa nói vừa không nhịn được lệ rơi đầy mặt.

Chu Hàng an ủi Thượng Hạ mấy câu, liền dọc theo hành lang đi tới cầu thang bộ, bởi vì tầng trệt khá cao, bình thường thang bộ rất ít người sử dụng, toàn bộ cầu thang bộ đều u tối.

Chu Hàng đi xuống hai tầng, thấy tầng ba cửa sổ ở vị trí cao hơn nửa người, người bình thường ngay cả cửa sổ cũng chưa đứng tới. Cậu ta dừng lại, quay lại đi lên, khu nội trú tổng cộng chỉ có mười một tầng, cái này bao gồm cả phòng phẫu thuật ở tầng trên cùng.

Lúc Chu Hàng đi tới lầu mười thì có phát hiện: Thang bộ giữa lầu mười đến cửa sổ cách mặt đất chừng một thước (=một mét), hơn nữa bên trái cửa sổ lúc này đang mở. Hàn Huệ Hân có thể là rơi xuống từ nơi này.

Chu Hàng lập tức thông báo cho đồng nghiệp khoa giám chứng tới hiện trường lấy chứng cứ. Bởi vì là người đầu tiên tới đây nên dấu chân trên đất

đều được bảo vệ nguyên vẹn. Dấu chân trên đất tổng cộng có hai loại, một loại là dạng giày cao gót nữ số 36, loại còn lại là giày da nam số 42, mà Hàn Huệ Hân chính là mang giày cao gót số 36.

Bây giờ nhìn lại, Hàn Huệ Hân có lẽ là bị người ta đẩy xuống lầu. Dấu vết giày da nam số 42 có thể chính là do hung thủ để lại. Nhân viên giám chứng ở hiện trường còn phát hiện dấu vết của một khối hình vuông, bên trên không có bất cứ hoa văn nào.

Hàn Huệ Hân không phải là trở về phòng ngủ lấy điện thoại di động sao? Sao lại xuất hiện ở tầng mười? Hơn nữa còn ở cùng với một người đàn ông? Tính chất vụ án này là gì? Toan tính? Giết vì tình? Giết vì thù? Hay là Hàn Huệ Hân biết ai là hung thủ gần đây gây ra mấy vụ án ở bệnh viện thành phố, bị diệt khẩu?

Chu Hàng mang nghi vấn trở lại phòng y tá ở lầu chín, tiếp tục hỏi Thượng Hạ: "Hàn Huệ Hân ở trong bệnh viện bạn thân nhất là cô đúng không? Cô ấy có bạn trai không? Khoảng thời gian gần đây có phát hiện cô ấy có gì khác thường không?"

"Tôi cùng Huệ Hân ở cùng một phòng ngủ, sắp xếp ca trực lại làm cùng nhau, coi như là bạn tương đối khá thân, chỉ là đừng nghĩ bình thường em ấy tính cách hướng ngoại, với ai cũng có thể trò chuyện đôi câu, thật ra em ấy tương đối chú trọng việc riêng tư của mình. Gần đây hình như em ấy đang yêu đương với ai đó, bởi vì tôi thấy em ấy nhìn tin nhắn qua điện thoại di động thấp giọng cười, có lúc gọi điện cho người khác, chỉ là gọi điện xong thì vẻ mặt rạng rỡ, đáng tiếc tôi hỏi em ấy em ấy chỉ cười, không dám chắc cũng không phủ nhận. Hôm nay con bé không có biểu hiện gì nổi bật, chẳng qua em ấy luôn nhìn đồng hồ, gần như hai phút nhìn đồng hồ trong phòng trực một lần, tôi hỏi em ấy có phải có chuyện gì hay không, em ấy giống như muốn nói, rồi lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ nói không có chuyện gì cả nên tôi không truy hỏi nữa".

Nhân viên khoa giám chứng tới phòng ngủ của Hàn Huệ Hân tìm điện thoại di động, cũng không tìm được bất kỳ hình ảnh nào, tin nhắn chỉ có thể chứng minh Hàn Huệ Hân có bạn trai.

Lấy nhật ký cuộc gọi từ điện thoại, phát hiện có 156 cuộc gọi từ một dãy số liên lạc mật thiết. Cảnh sát thử bấm gọi dãy số nhưng đã tắt máy, tra tìm thân phận chủ sở hữu của dãy số, nhưng là số không đăng ký. Thượng Hạ cũng tỏ ra không biết số điện thoại này. Đầu mỗi ngày lại đứt đoạn.

Phương pháp y kiểm tra thi thể phát hiện cổ tay phải của Hàn Huệ Hân có máu ứ đọng, hẳn là gây ra không lâu trước khi chết. Trong kẽ hở móng tay cũng phát hiện một tế bào da khác, trên cánh tay hung thủ chắc bị thương! Phương pháp y lấy tế bào da đi làm giám định DNA.

Ngay lúc này, Bành Giai đi điều tra các cuộc giải phẫu cấy ghép rớt cuộc cũng có kết quả.

Lúc hai vụ án bị cắt bỏ nội tạng xảy ra, vốn có tiến hành năm ca phẫu thuật cấy ghép, trong đó đều là ghép tuỷ, cung cấp đều là người Trung Hoa có đăng ký hiến tạng tuỷ; một số khác đều là người thân cấy ghép thận, ngoài ra còn ba ca bệnh nhân đều ở bệnh viện thành phố, ba người cùng mắc bệnh nặng, không tìm được nội tạng cấy ghép thích hợp, gia đình khó khăn, từ bỏ việc chữa trị, không biết tại sao bệnh viện thành phố vì những bệnh nhân này mà làm phẫu thuật cấy ghép miễn phí, chuyện này liên quan đến vấn đề trong bộ phận cấy ghép, bệnh viện không giải thích rõ ràng.

Ba vụ án cùng điều tra một lượt, cảnh sát trong đội hình sự thiếu hụt nghiêm trọng, hai đội cùng ba đội khác cùng có trọng án, không cách nào xử lý những công việc khác.

Vụ án đầu độc ở bệnh viện cùng vụ án Hàn Huệ Hân té lầu không có chứng cứ mới xuất hiện nên trước mắt tạm thời gặp trở ngại.

Ngay lúc đó, tất cả người trong đội đều hận một ngày không được 48 giờ, khoa chiêng gõ trống tra án, lúc đó một lá thư được đóng kín đặt trên bàn Ngô Ly, lá thư tầm thường nhưng lại gây sự chú ý cho Ngô Ly bởi vì trên bức thư có một hàng chữ nhỏ: Mở nó ra, có thể giải đáp nghi vấn của người. He he he!

Ngô Ly này bình thường có một sở thích lớn, thích xem tiểu thuyết, nhất là tiểu thuyết thần thoại, cổ đại, hiện đại, Trung Quốc, ngoại quốc, đọc một lần là có thể nhớ như in.

Hel là tiểu thuyết thần thoại Bắc Âu về người cai quản địa ngục Nifheim, tiếng Trung dịch là Hách Nhĩ, nàng một nửa là thần, cao quý xinh đẹp, một nửa là người khổng lồ, xấu xí mục nát. Ai sẽ lấy tên vị thần này cho bản thân mình?

Ngô Ly cầm dao rọc giấy rạch dọc phong thư, bên trong chỉ có một tờ giấy A4 in, trên giấy là chữ in thể Tống chuẩn mực đập vào mắt:

Ta là tử thần, chỉ giết người đáng chết;

Sinh mệnh sa đoạ, đã gần đến điểm kết thúc, ta chấp nhận những linh hồn đã trải qua nhiều thống khổ;

Thế giới sống mơ mơ màng màng, sống như cái xác biết đi, ta đã cướp đi quyền lựa chọn của bọn họ.

Dưới cuối cùng là một chuỗi tên người, trong đó có ba người trong thời gian trước đã chết ở bệnh viện thành phố! Ngô Ly nhìn kỹ một lần, không phát hiện tên của Hàn Huỷ Hân.

Sát thủ viết thư cho cảnh sát! Ở toàn quốc cái này là lần đầu tiên! Thông qua báo cáo vụ án, Văn Mạt chủ động yêu cầu tham dự công việc điều tra phá án. Lấy được sự đồng ý của lãnh đạo cấp trên, cô ngồi phi cơ tới thành phố M.

Văn Mạt còn chưa xuống phi cơ, tử thần ra tay một lần nữa.

Lần này, người chết bị vứt xác trong thùng rác cách xa bệnh viện thành phố. Ban đầu, không ai liên hệ vụ án này với mấy vụ án chết người ở bệnh viện thành phố, có thể là do Phương pháp y lúc kiểm nghiệm thi thể phát hiện trên ngực người chết có vết dao mới, Phương pháp y lập tức đề phòng liên tưởng đến những vụ án giết người lấy nội tạng gần đây.

Nhưng mà, mở khoan bụng, nội tạng của người chết không bị mất, sau khi Phương pháp y cẩn thận giải phẫu hoá nghiệm, mới phát hiện người chết bị viêm gan, hẳn bộ phận đã bị vi khuẩn làm nhiễm bẩn, không có giá trị.

Có thể khẳng định, nạn nhân này cũng là kiệt tác của thần chết. Nếu như sát thủ "Tử thần" đã chọn xong bộ phận cơ thể, như vậy, bây giờ hẳn cần giết một người thích hợp, trong thời gian ngắn sẽ lại xảy ra án mạng!

PHÁC HỌA CHÂN DUNG TÂM LÝ HỌC TỘI PHẠM

Lần đầu tiên Ngô Ly cùng Văn Mạt gặp mặt hơi có cảm giác anh hùng hồi tiếc anh hùng. Cả hai tuổi tác xấp xỉ, cũng đều ở riêng trên cương vị của mình lập chút thành tích, khi người phụ nữ kết thân bằng hữu thường cần một phần duyên số, hai người nhìn nhau, hết thảy có thể nói cả hai đều không thể.

Ngô Ly đưa Văn Mạt đi kiểm tra mấy hiện trường phát hiện vụ án, thẩm vấn những người có liên quan, xem báo cáo nghiệm thi của mấy nạn nhân, cả đêm xem lời khai của người làm chứng và các vật chứng mà cảnh sát thu thập được. Trong buổi họp phân tích vụ án vào sáng sớm ngày thứ hai, mọi người tổng kết những đầu mối có trong tay:

- Khoa giám chứng xác thực qua kiểm tra phát hiện bức thư gửi cho đội trưởng Ngô chỉ có một chỉ tay của đội trưởng Ngô, mà trên phong thư phát hiện tổng cộng có mười sáu chỉ tay, trải qua so sánh, có thể xác nhận hai trong số đó là của hai nhân viên đưa thư của bưu điện, hai chỉ tay thuộc về nạn nhân Hàn Huỷ Hân, còn những chỉ tay còn lại không chắc chắn. Nhưng ngày tháng gửi là sau khi Hàn Huỷ Hân chết, bây giờ tạm thời không chắc chắn Hàn Huỷ Hân cuối cùng là trong lúc vô tình chạm phải phong thư hay là bản thân cô ấy là người trong cuộc của vụ án.

- Máy quay giám sát vào thời gian xảy ra vụ án ở bệnh viện chúng ta đều toàn bộ xem qua một lần, không phát hiện nhân vật khả nghi, nạn nhân thứ hai làm sao vào phòng 701 vẫn không có phát hiện mới.

- Những tên người được hung thủ nhắc tới trong bức thư đã gửi chúng tôi cũng tiến hành xác nhận, ngoại trừ hai người Thành Thụ Bản cùng Văn Khoa xác định bị sát thủ ‘Tử thần’ sát hại bên ngoài, toàn bộ bảy người còn lại đều là bệnh nhân bị ung thư của bệnh viện thành phố, trong ba tháng ở nơi này đều chết hết. Bây giờ xem lại, những người này chắc tất cả đều bị hung thủ giết chết.

- Chúng ta đã xác nhận thân phận ba bệnh nhân tiếp nhận phẫu thuật cấy ghép, nhưng tất cả bọn họ đều từ chối nói chuyện với cảnh sát, mà theo ghi chép sắp xếp ca mổ và phòng phẫu thuật của bệnh viện thành phố thì căn bản Lô viện trưởng không tham gia vào ba cuộc phẫu thuật này, bây giờ chúng ta cũng không biết rốt cuộc ai là người thực hiện ba cuộc giải phẫu, cũng không cách nào truy xét ra bộ phận khỏe mạnh trên cơ thể ba người bệnh nhân.

- Thân phận nạn nhân thứ ba đã được xác nhận, tên là Vương Cương là tù nhân vừa được ra khỏi trại giam, hẳn từng cố ý gây thương tích cho người khác và bị phạt tù 7 năm, nửa tháng trước mới được phóng thích.

- Hệ thống thông tin một mực theo dõi những hiện trường vụ án, nhưng không có quay được bất kỳ ai đi qua, nạn nhân thứ ba người vừa chết chúng tôi có thông qua một số trang thiết bị kỹ thuật thu được, trên người hẳn không tồn tại điểm gì khả nghi, nhưng có một người tên là Thủy Nhất Vỹ có liên hệ mật thiết với nạn nhân, đồng thời, trong hồ sơ vừa giao việc này cũng không có người nào biết.

Tiếp thu những thông tin từ mọi người, tiếp theo Văn Mạt đưa ra những điểm về tâm lý học của hung thủ phạm tội:

- Từ những lời nói của các vị cảnh sát cho thấy hung thủ sát hại các nạn nhân có đặc thù là: Bọn họ đều vô cùng ngạo mạn, dũng cảm mà thậm trọng, viết thư cho cảnh sát một mặt là khoe khoang bản thân, mặt khác cười nhạo lực lượng cảnh sát không có tài cán gì, đồng thời cũng hy vọng việc này cả công chúng đều biết, bọn họ cho rằng việc mình làm là đúng, hy vọng được công chúng tán thành; mặt khác, trong tiềm thức, hung thủ hy vọng có người có thể bắt được hắn, bởi vì kẻ giết người hàng loạt một

khi đã bắt đầu giết người nếu không bị bắt thì không thể tự mình dừng lại được, bọn họ không cách nào khống chế dục vọng giết người của mình, giống như nghiện ma túy. Vì lẽ đó loại sát thủ giết người hàng loạt mà vẫn có khả năng trao đổi tin tức, hiện tại hẳn viết thư, chúng ta có thể thông qua Internet hoặc báo chí hồi âm lại cho hẳn.

- Đội trưởng Ngô đã chú ý đến hung thủ tự đặt tên cho mình là ‘Hel’, bình thường loại hung thủ giết người hàng loạt mệnh danh của bọn hẳn cũng có thể là vị trí xác định, đến từ những thứ mà bọn họ gắn gửi nhất.

Nói tới chỗ này, Văn Mạt bất đắc dĩ cười châm biếm:

- ‘Hel’ là vị thần mà hai nửa thân mình khác nhau hoàn toàn, vì vậy sát thủ ‘Tử thần’ hẳn là hai người. Lựa chọn phương thức độc chết nạn nhân, có thể thấy tố chất thân thể của hung thủ cũng không quá tốt, trải qua thời gian dài quan sát; có năng lực quan sát nội tạng nạn nhân thứ ba bị Viêm gan B, một trong hung thủ là người có kinh nghiệm lâm sàng phong phú. Do đó ta có thể nhận định một trong hai hung thủ là nữ và trên 40 tuổi, công tác ở bệnh viện đa khoa thành phố, là một vị bác sĩ, còn một người khác làm công việc không mấy bắt mắt, là loại người không dễ bị chú ý, cô ta có thể hòa vào bất kỳ trong đám đông nào cũng sẽ không có người nào hoài nghi tại sao cô ta ở đây. Hai người này bình thường sẽ không thường xuyên liên hệ cho nhau, ở trường hợp công việc cho dù chạm mặt cũng sẽ không nói chuyện quá nhiều. Xét thấy người bị hại là bệnh nhân ung thư cùng với cử chỉ hành vi thường ngày không ngay thẳng, có khả năng vô cùng lớn là hung thủ có người thân đang bị bệnh tật giày vò, một vị hung thủ khác có thể là chính họ hoặc người thân trong gia đình từng bị bạo lực xâm hại như bắt cóc hay cướp đoạt các loại. Loại hình sát thủ này hết sức trật tự, hung thủ sẽ không tự chủ tham gia vào mà mời nhân chứng đi cùng, bọn họ thậm chí có thể làm nhân chứng đến giải thích cho cảnh sát người khác trong sạch bao nhiêu, điều này làm cho những người đó mang ơn các cô ta, rồi từ từ các nhân chứng sẽ bị hung thủ khống chế trong tầm tay, hung thủ rất rõ mình muốn làm cái gì, vì lẽ đó, tôi không dám khẳng định, trong số các vị ở đây đã có người dò hỏi qua hung thủ hay chưa? Chỉ là các

vị không có đem họ hình dung thành hung thủ mà thôi. Hiện tại công việc trước mắt của chúng ta chính là điều tra các nhân viên làm trong bệnh viện thành phố phù hợp với điều kiện đã nói trên, làm một bước sàng lọc để chọn những người có hiềm nghi phạm tội. Đồng thời, chúng ta cũng nên tiến hành bước tiếp tục giao tiếp với hung thủ qua thư để biết thêm tin tức cá nhân của họ.

Ngô Ly dẫn người đi khuyên nhủ ba vị bệnh nhân tiếp tục nhận phẫu thuật từ bệnh viện, cuối cùng chỉ còn lại Vương Ái Bình đồng ý cùng lực lượng cảnh sát nói chuyện. Theo như lời khai báo của cô ấy, thời điểm làm thủ tục xuất viện, có người gọi điện thoại cho cô ấy, thanh âm ấy cô nghe không rõ, chỉ biết là giọng nói của nữ, người đó nói cho cô đã giúp cô ấy tìm được quả thận thích hợp, đồng ý giúp cô làm phẫu thuật, lúc đó cô nghĩ là lừa đảo nên không để ý đến nhưng sau đó người đó lại gọi mấy cuộc điện thoại cho cô, cô suy nghĩ cũng không có ảnh hưởng gì tới mình nên đáp ứng, sau đó tiếp nhận phẫu thuật, dựa theo thời gian hẹn trước, cô đến bãi đỗ xe của bệnh viện đa khoa thành phố, không nhìn thấy người nào, cô tưởng có ai đó đùa giỡn mình, đang lúc định rời đi thì có người từ phía sau bịt miệng cô lại, cô giãy dụa một hồi rồi bất tỉnh, chờ mấy tiếng sau khi cô tỉnh lại, cô thấy mình ở trên xe và được người nào đó đẩy đi, người đó nói với cô nghỉ ngơi thật tốt, sau đó đỡ cô đến bãi đỗ xe, bảo cô hãy gọi điện thoại cho chồng cô tới đón cô về nhà. Từ đầu tới đuôi cô không hề nhìn thấy bác sĩ phẫu thuật cho mình hoặc những người khác.

Văn Mạt là người đầu tiên mở ra thư, vừa mở ra, đập vào mắt là một cái tiêu đề rất bắt mắt: Câu hỏi cho hai vị Tử thần xinh đẹp. Trong thư viết: Chúng tôi biết các người có người thân gặp chuyện không may, đó là lý do các người giúp những bệnh nhân đang gặp chuyện thống khổ, nhưng chúng tôi thắc mắc, bệnh viện đa khoa thành phố nhiều bệnh nhân như vậy, tại sao các người lại chọn những người này?

Thư rất nhanh được gửi đi và lập tức xuất hiện ở trang đầu của các tạp chí nhưng chờ đợi thật lâu mà hung thủ vẫn không đáp lại...

NGƯỜI BỊ HẠI ĐẶC BIỆT

Thời gian từng giây từng giây từng phút trôi đi, ba tiếng rất nhanh trôi qua, Văn Mạt vẫn nghiêm chỉnh mà ngồi đó, cầm một ly cà phê nhấp môi uống, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào màn hình, quần chúng đối với cái thiệp mời không rõ đầu đuôi này đã hết hứng thú, cô còn đang chờ đợi hung thủ trả lời, cô một lòng tin tưởng hung thủ sẽ không vì nhất thời mất đi tự chủ mà trả lời, bởi vì hung thủ là người quá mức tự phụ.

"Đây chính là lực lượng của thần linh. Y học ngày nay tuy tiến bộ, có thể cứu được thể xác già yếu, nhưng không cách nào cứu vớt được linh hồn sa đọa, sự tồn tại của ta là để tất cả trở về quỹ đạo tự nhiên." Lúc này đột nhiên hiện ra câu trả lời mới nhất, mở topic hiện lên id người đó tên là Hel.

Đến rồi ~~, ánh mắt Văn Mạt sáng lên, thả ly cà phê trong tay ra, nhanh chóng trả lời: Tử Thần mang đến cho con người không phải là hy vọng sinh tồn, mà là sự cô đơn chết chóc; từ lúc được sinh ra chúng ta luôn được Thượng Đế che chở, vì thế, Tử thần nữ sĩ tôn kính, là ai cho các người quyền lợi sắm vai Thượng Đế.

Lần này, phía bên kia trả lời với tốc độ rất nhanh:" Ngược lại, Thượng Đế có hay không? Ai để ý?"

Văn Mạt một bên kéo dài thời gian cùng hung thủ nói chuyện, một bên thông tri cho trung tâm mạng lưới quản lý điều tra để định vị id này và tiếp tục trả lời:" Như thần tộc Bắc Âu, kết quả của chiến tranh cùng với nhân loại đã được quyết định từ lâu, các Chư Thần Hoàng Hôn cũng đã đi, các người muốn đi lại con đường này?"

“Chúng ta sẽ坦然 tiếp nhận số mệnh, trước lúc ông trời khiển trách xuống, chúng ta là Thẩm Phán (thẩm lí và phán quyết), mà các người, do Thẩm Phán chúng ta quyết định, đêm nay, xin mời tiếp thu lễ vật đến từ Tử Thần.”

Lúc này thông tin đang tra xét bỗng nhiên mất tín hiệu, đối phương đã đăng xuất khỏi tài khoản đó rồi.

Ngay lập tức Văn Mạt đem tình huống mới nhất báo cho Ngô Ly, lễ vật mà hung thủ nói tới rất có thể là người bị hại tiếp theo, xét thấy các nạn nhân trước đây đều chết ở bệnh viện đa khoa thành phố hoặc có liên quan đến bệnh viện, ngay ngày hôm đó lực lượng cảnh sát được điều động để khống chế bệnh viện đa khoa, chờ đợi màn đêm buông xuống, Tử Thần xuất hiện.

Sáu giờ tối, kết thúc thăm hỏi, người nhà bệnh nhân và nhân viên cùng tan tầm, nhao nhao ly khai bệnh viện, thoáng chốc bệnh viện đa khoa thành phố trở nên yên tĩnh, Văn Mạt và Ngô Ly cùng ngồi trong xe chỉ huy, xem video quay được từ camera quan sát toàn bộ tình hình bệnh viện đa khoa thành phố, nhưng tất cả vẫn như thường. Theo thời gian trôi đi, trời gần về khuya, trong bóng đêm bệnh viện đa khoa thành phố như một con mãnh thú ngủ đông chờ đợi con mồi của mình đến, làm cho người ta không nhận được cảm thấy sợ hãi.

Suốt cả đêm, gió yên sóng lặng, sáng tinh mơ những tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu rọi vào trong xe, toàn bộ cảnh sát nhìn chăm chăm vào camera không nhận được thở dài một cái, không khỏi có chút oán trách Văn Mạt thần hồn nát thần tính, liền ngay cả Ngô Ly cũng nhận không được hỏi dò Văn Mạt có phải hay không đoán nhầm, lễ vật mà hung thủ ám chỉ có thể là cái khác.

Văn Mạt trầm mặc nửa ngày, hồi tưởng lại mỗi một chữ mà hung thủ đã nói, sau đó kiên định lắc đầu, cô tin vào phán đoán của mình. Nhưng sự thật là từ buổi tối hôm qua đến sáng hôm nay ở bệnh viện thành phố căn bản không xảy ra chuyện gì. Ngô Ly chỉ có thể vỗ vỗ tay Văn Mạt an ủi cô, sau đó thông báo cho lực lượng cảnh sát rút lui.

Một đêm không ngủ, Văn Mạt không hề cảm thấy mệt mỏi chút nào, cô về khách sạn thay quần áo rồi nằm thư giãn trên giường, con mắt nhìn chăm chăm trần nhà. Rốt cuộc là sai ở chỗ nào, hung thủ tư duy nhanh nhẹn, trật tự rõ ràng, như vậy để lại thông tin chỉ để đùa bỡn lực lượng cảnh sát độ khả nghi cực thấp, nhưng vì cái gì mà vẫn chưa ra tay?

Văn Mạt chưa suy nghĩ được bao lâu, ngay thời điểm cô tính toán chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, điện thoại được đặt trên đầu giường đột nhiên vang lên, Ngô Ly gọi điện thông báo cho cô, vốn là một chỗ đỗ nát ở dưới lầu không ai để ý đến lại có một thi thể, người chết là chủ nhiệm khoa ở bệnh viện đa khoa thành phố bác sĩ Hình Mạnh Đức.

Cúp điện thoại, Văn Mạt lập tức bắt xe đi tới hiện trường vụ án. Đây là một công trình ở ngoại thành, hơn một năm trước đang thi công được một nửa thì bị phát hiện dùng xi măng không có nhãn mác, bị cấp trên cưỡng chế dỡ bỏ đi xây lại, nhưng bởi vì nhà thầu tài chính không đủ, liền đem tòa lầu này bỏ hoang, ngày thường rất ít dấu chân người đi qua. Hiện tại, tòa lầu này ở phía ngoài mọc cỏ cao hơn nửa người, ở giữa một bãi đất trống Phương pháp y ngồi xổm kiểm tra thi thể, Ngô Ly nhìn thấy Văn Mạt đến, nhanh đi tới bên cạnh cô rồi đưa cho cô một túi bên trong chứa đựng vật chứng, trong túi đồ trang điểm đó là một tờ giấy A4 có in chữ, trên đó viết: Dĩ Bì Chi Đạo, Hoàn Thi Bì Thân (Lấy đạo của người trả lại cho người, gần nghĩa với câu Gậy ông đập lưng ông/ Ăn miếng trả miếng) _ Lễ vật đến từ Tử Thần.

- Phương pháp y kết luận người chết là từ chỗ cao rơi xuống dẫn đến tổn thương não trầm trọng và tử vong tại chỗ, thời gian tử vong vào khoảng 12 giờ đêm hôm qua, tối ngày hôm qua hung thủ vẫn chuẩn bị cho chúng ta một lễ vật lớn, chỉ tiếc là lúc đó chúng ta đang ngu ngốc chờ đợi chỗ khác, để cho hung thủ dễ dàng thực hiện án mạng.

Dĩ Bì Chi Đạo, Hoàn Thi Bì Thân? Hàn Hủy Hân là do ngã lầu mà chết, cô ấy chắc chắn không ở trong danh sách người cần giết của hung thủ, chẳng lẽ Hình Mạnh Đức là hung thủ giết chết Hàn Hủy Hân? Mà Tử Thần

là đến báo thù cho Hàn Hủy Hân? Nếu như là vậy, thì Tử Thần này là người vô cùng quen thuộc với Hàn Hủy Hân.

Trải qua so sánh DNA, da ở khe ngón tay Hàn Hủy Hân chính là của Hình Mạnh Đức lưu lại, tại trong nhà Hình Mạnh Đức lực lượng cảnh sát còn tìm được một chiếc điện thoại kiểu của nữ, sau khi được Thượng Hạ chứng thực, bên trong có liên hệ tin nhắn của Hình Mạnh Đức và Hàn Hủy Hân, giữa hai người còn có tin nhắn về ngoại tình, tin nhắn đó có lẽ Hình Mạnh Đức đoán được Hàn Hủy Hân đi tới cầu thang lầu mười. Đến lúc này, lấy kết quả hung thủ sát hại Hàn Hủy Hân đã tử vong mà kết án.

Trên Internet, Tử Thần lại một lần nữa xuất hiện: Ta chờ mong Chư Thần Hoàng Hôn!

Xem ra, năng lực chịu đựng của hung thủ rất nhanh đã đạt tới cực hạn. Người bình thường, giết một con gà còn do dự huống chi là giết người. Đặc biệt là khi hung thủ còn tự cho mình là người tốt bụng, lại vẫn tiếp tục công khai giết người, gạt hái mạng sống của con người dưới lưỡi hái của Tử Thần, vẫn có thể lại tiếp tục lần thứ hai xuống tay sao?

Văn Mạt đi theo Ngô Ly tới bệnh viện đa khoa thành phố, gặp mặt Lô viện trưởng, so với lần trước cùng Ngô Ly gặp mặt, Lô viện trưởng rõ ràng đã già nua đi khá nhiều, phảng phất trong một đêm, già đi hơn 10 tuổi. Nhìn thấy Ngô Ly đi vào, Lô viện trưởng thật lâu không nói gì, sau đó thờ dài một tiếng:

- Ôi! Hình chủ nhiệm thời gian làm việc ở bệnh viện so với tôi còn lâu hơn, thời điểm nghiên cứu phương pháp chữa bệnh bằng Đông y mấy đêm không ngủ không nghỉ, tận tụy, đối với bệnh nhân rất tận tình săn sóc. Hình chủ nhiệm là một vị bác sĩ có trách nhiệm nhất tôi từng gặp. Hiện tại xảy ra chuyện như vậy, thật là làm cho người ta cảm thấy đau xót. Cuộc sống cá nhân của hãn tôi không có quyền đánh giá, có lẽ chuyện này đối với Hàn Hủy Hân không có sự công bằng, nhưng ở trong trí nhớ của tôi, hãn sẽ vĩnh viễn là một người bạn tốt, là đồng nghiệp... À, đồng chí cảnh sát, các vị hôm nay tới đây có chuyện gì không?

- Lô viện trưởng, xin ông nén bi thương, Hình tiên sinh dù sao cũng đã ra đi. Tuy rằng cảnh sát chúng tôi không tán thành việc lạm dụng công việc riêng và của chung, nhưng sai chính là sai rồi, sẽ vì lựa chọn của chính mình mà xảy ra thay đổi. Ngày hôm nay chúng tôi đến, chính là cùng Lô viện trưởng nói chuyện phiếm, liên quan đến vài việc giải phẫu và cấy ghép không được ghi chép, ngài có nhớ tới đầu mỗi gì mới không?

Lô viện trưởng tỉ mỉ nhớ lại tình hình mấy ngày qua, lắc lắc đầu:

- Ngô đội trưởng, tuy rằng tôi là viện trưởng, nhưng nói trắng ra chỉ là quản lí hành chính, những chuyện khốn lớn liên quan tới y khoa tôi không nhúng tay. Phòng mổ trước khi an bài giải phẫu cần hẹn trước ba ngày, hết cách rồi, bệnh nhân nhiều như vậy mà phòng mổ chỉ có hai phòng...

Nói đến đây, Lô viện trưởng dừng lại một chút, tỏ ý Ngô Ly chờ một chút, sau đó cầm điện thoại trên bàn bấm vài con số:

- Lão Hoàng à, là tôi đây, bà đến phòng làm việc của tôi một chút.

Sau khi để điện thoại xuống, mới nói tiếp:

- Là như thế này, tôi vừa mới nhớ ra, bệnh viện chúng tôi ngoại trừ phòng cấp cứu và phòng tiếp nhận bệnh nhân ai cũng biết thì còn có một phòng mổ ở bên ngoài, nó giống như là phòng mổ đã bị bỏ hoang đã lâu. Có thể là từ thập niên sáu mươi của thế kỉ trước, không biết còn có thể sử dụng được không, người tôi gọi vừa rồi tên là Hoàng Thu Nguyệt, là người lớn tuổi nhất ở bệnh viện đa khoa chúng tôi, đã công tác ở bệnh viện được bốn mươi năm, là người hiểu rõ tình huống ở bệnh viện nhất, tí nữa bà ấy đến các vị có thể nói chuyện với bà ấy một chút, nếu cần thiết, nếu cần thiết thì bảo bà ấy mang các vị đi xem nơi này.

PHÒNG MỔ THỨ BA

Hoàng Thu Nguyệt rất nhanh đi tới phòng làm việc của Lữ viện trưởng, theo lời dặn dò của Lữ viện trưởng mang theo hai người Văn Mạt cùng Ngô Ly hướng về phía phòng mổ bị bỏ hoang đi đến.

Hoàng Thu Nguyệt là người rất khéo nói, dọc đường đi vừa đi vừa giới thiệu cho hai người Văn Mạt cùng Ngô Ly: “ Bệnh viện chúng ta là do thành phố M từ lúc thành lập lên xây dựng bệnh viện đa khoa thành phố, những năm gần đây không ngừng phát triển, có rất nhiều vị trong y học phi thường giỏi công tác tại đây. Các vị xem nơi đó, chính là địa phương chúng ta muốn đến.” Hoàng Thu Nguyệt dùng ngón tay chỉ lên một tòa nhà nhỏ có ba tầng có chút cổ xưa nói:” Chớ xem thường tòa nhà này, bây giờ tòa nhà ba tầng nhìn không coi vào đâu, nhưng ở trước kia, thành phố thị có rất ít tòa nhà cao tầng a, nhiều năm như vậy chất lượng không cần nói đến, bây giờ trên đất tòa nhà này, toàn bộ được dùng làm phòng xét nghiệm, lòng đất có hai tầng, lòng tầng một chính là nhà nhà xác và phòng mổ mà chúng ta chuẩn bị đi đến, hiện tại có lẽ đang chất đống đồ vật lặt vặt, còn lòng tầng hai trước kia là hầm trú ẩn, nhưng mấy năm trước đã được xây dựng lại thành bãi đậu xe rồi.”

Nhà xác cùng bãi đỗ xe! Văn Mạt cùng Ngô Ly nghe thấy thế không khỏi liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ hưng phấn. Nếu như nơi này thực sự là nơi bắt đầu vụ án, như vậy có thể giải thích vì sao nạn nhân đầu tiên lại được phát hiện ở nhà xác, mà tiếp theo bệnh nhân được phẫu thuật cấy ghép thận cũng bị yêu cầu gặp mặt ở bãi đỗ xe.

Rất nhanh ba người liền đi tới trước tòa nhà này, Hoàng Thu Nguyệt dẫn đường đi trước, ba người yên lặng đi xuống phía dưới. Lúc đi tới lòng tầng một, nhà xác ở phía bên tay phải, tường loang lỗ sơn, Văn Mạt cẩn thận quan sát bốn phía góc phòng, không hề có mạng nhện, lại sờ cái khóa ở cửa đã rỉ sét loang lỗ, không hề có chút bụi bám vào. Xem ra nơi này cũng không phải là nơi không ai lui tới, ngược lại cực kỳ sạch sẽ.

Văn Mạt gọi điện thoại cho Chu Hàng mang theo chìa khóa đến mở cửa phòng giải phẫu. Đẩy cửa đi vào, đập vào mắt là những đồ tạp vật chất đồng xung quanh được dùng vải nhựa ngăn cách với bên ngoài, mọi người xốc vải nhựa lên, bên trong là phòng ngủ giản dị, ở chính giữa là chiếc giường rất cũ kỹ, đèn ở phía đầu giường dùng cho việc giải phẫu đang lung lay sắp đổ, phía bên trái giường để một bộ công cụ giải phẫu, toàn bộ không gian tràn ngập mùi của nước khử trùng, đồng chí khoa giám chứng không phát hiện được bất kỳ dấu mối có giá trị nào, giường giải phẫu, công cụ và toàn bộ không gian mặt đất đều đã bị nước khử trùng thanh tẩy qua.

Hung thủ tương đối cẩn thận, cho tới bây giờ, những manh mối được lực lượng cảnh sát phát hiện đều đi vào ngõ cụt, chẳng lẽ bọn họ chỉ bị động chờ đợi, đợi hung thủ tự mình phạm sai lầm.

Chỉ ít hiện tại hung thủ còn chưa biết phòng mổ đã bị lực lượng cảnh sát phát hiện, Ngô Ly sắp xếp người ngồi canh giữ ở phụ cận phòng mổ, cũng nhiều lần căn dặn Hoàng Thu Nguyệt đối với tình huống nơi này nhất định phải giữ bí mật, không được nói chuyện này với bất kỳ ai. Hoàng Thu Nguyệt miệng đầy đồng ý.

Văn Mạt đưa Hoàng Thu Nguyệt trở về, vừa đi vừa nói chuyện phiếm với bà:

- Chị Hoàng đối với bệnh viện rất quen thuộc a!
- Ôi! Dù là ai ở một địa phương gần cả đời cũng phải quen thuộc, nói thật, tôi cảm thấy thời gian tôi ở bệnh viện còn nhiều hơn so với ở nhà, khi hơn mười tám tuổi tốt nghiệp tôi đã được bố trí tới đây, một thoáng đã 37 năm, nơi này mới chân chính là nhà a.
- Hiện tại chị Hoàng ở bệnh viện đa khoa phụ trách vấn đề gì?

- Tôi là y tá trưởng, aizz già rồi! Không hay làm những việc liên quan tới kỹ thuật, hiện tại chủ yếu quản lí một đám y tá, người trẻ tuổi bây giờ a, so với chúng ta ngày trước yếu đuối nhiều quá, nói hai câu sẽ khóc, quản lí rất mệt mỏi!

Bất tri bất giác, hai người đã đi tới phòng tiếp tân của bệnh viện dưới lầu, Văn Mạt còn muốn đi xem có phát hiện manh mối gì không, liền đi theo Hoàng Thu Nguyệt vào thang máy đi lên lầu, đến lầu bảy, Hoàng Thu Nguyệt đi ra trước còn Văn Mạt tiếp tục lên lầu chín. Đi ra khỏi thang máy, không khí yên tĩnh của lầu chín làm cho người ta cảm giác hoảng hốt, cũng có thể do tâm lý, đến nơi này, người người đều thả nhẹ bước chân và đè thấp âm thanh nói chuyện. Bệnh nhân hiện tại ở lầu chín cũng không nhiều, có thể do thời gian gần đây phát sinh vụ án, bệnh nhân tại nơi này đều đã chuyển viện. Hai tiểu y tá vô cùng buồn chán nằm nhoài trên bàn nhỏ giọng trò chuyện, căn bản không chú ý tới Văn Mạt đang đến gần.

- Mà đừng có mà quá đáng!

Một tiếng gầm nhẹ kiềm nén từ trong phòng trực truyền tới, thanh âm này chính là Hoàng Thu Nguyệt vừa rồi mới xuống lầu bảy, bà ta làm sao lại tới đây rồi? Văn Mạt rón rén đi tới gần đấy, chỉ nghe được một giọng nam nói:

- Tôi quá đáng? Chính chị đã làm gì thì tự hiểu lấy, tôi cũng chỉ đến xin một ít tiền thôi, nếu như chị không nỡ cho, đừng trách em trai là tôi đây trở mặt vô tình, đến lúc đó chỉ sợ chị sẽ đi ăn cơm tù a.

Âm thanh hai người thấp xuống, Văn Mạt không nghe rõ cuộc đối thoại phía sau, vừa định đi tới gần một chút, liền nghe thấy sau lưng có người nói: “Em gái đang làm gì vậy? Tại sao lại đứng ở chỗ này?” Văn Mạt quay đầu, nhìn thấy phía sau mình là một thím làm vệ sinh, cô ở góc tường nghe lỏm bị người khác bắt được, Văn Mạt có chút lúng túng, gượng cười một cái rồi bước nhanh rời đi.

Đã một ngày một đêm không được nghỉ ngơi, cô ăn cơm trưa xong rồi trở lại khách sạn, cẩn thận tắm rửa sạch sẽ, Văn Mạt đem quần quần áo áo của chính mình vứt tại **, rất nhanh tiến vào mộng đẹp, vừa đặt mình xuống

nhưng khi dậy đã là mười giờ tối. Cô đứng dậy đi rửa mặt và tìm một ít đồ ăn, Văn Mạt mở bbs, bỗng nhiên có một thư mới được gửi tới: Lễ vật mới, mời ký nhận _ Hel

Văn Mạt ngay lập tức đem tình hình này báo cáo cho Ngô Ly, các cảnh sát canh giữ ở phòng mổ ngồi chồm hổm mở to hai mắt, không buông tha cho bất kỳ manh mối nào khả nghi.

Sáng sớm 5 giờ 50 phút, Lữ Vinh đeo túi đeo lưng, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi nhà, hẳn muốn đuổi tới nhà ga chờ xe lửa đi qua lúc 6 giờ, đầu mùa xuân trời vẫn rét mướt, Lữ Vinh nắm chặt y phục trên người, bước nhanh hơn. Chờ thời điểm hẳn đến nhà ga, đã có người ngồi ở đó, mở điện thoại ra xem là 5 giờ 57 phút. Xe giao thông công cộng có 6 trạm dừng, chờ đến đây thì còn khoảng 5 phút, thời gian vẫn còn dư dả, hẳn móc ra một bao thuốc lá, vừa định hút nhưng sờ khắp người không thấy bật lửa, “Chết tiệt! Lại quên mang theo.” Lữ Vinh thấp giọng chửi, xoay người, nhìn về phía người đàn ông cúi đang ngồi trên băng ghế dài, bên người còn đặt một chiếc máy hình thù kỳ quái. Lữ Vinh đi tới hỏi: “Anh trai, anh có bật lửa chứ?” Người đàn ông không trả lời, chỉ có chiếc máy bên cạnh hẳn phát ra một hồi âm thanh hút không khí có quy luật, Lữ Vinh nhìn mặt người đàn ông đeo đồ vật giống như mặt nạ oxy, lại gọi thêm một tiếng anh trai, người đàn ông vẫn không phản ứng, Lữ Vinh đưa tay đẩy hẳn một cái, một cái đẩy, người đàn ông thuận thế hướng về phía bên cạnh đổ xuống. Xem tình hình không bình thường, Lữ Vinh lập tức bấm 120.

Xe cấp cứu rít còi đến, đỡ người bị thương đi tới bệnh viện đa khoa thành phố gần nơi đây nhất. Bệnh viện nhanh chóng tiến hành cấp cứu, nhưng phát hiện bệnh nhân đã sớm chết não, đồng thời phát hiện cơ quan hô hấp bên ngoài bệnh nhân có một tờ giấy: Xin lỗi đã không thông báo, thời gian chưa tới. Bệnh viện đa khoa thành phố nhanh chóng báo tin cho cảnh sát.

CÂU CHUYỆN CŨ CỦA HOÀNG THU NGUYỆT (THƯỢNG)

"**T**hật xin lỗi đã không thông báo, còn chưa tới giờ."

Văn Mạt nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay cô, câu nói này nhìn mặt chữ thì rất dễ hiểu, nhưng hung thủ viết như vậy là có ý gì đây? Việc lúc trước bởi vì Hình Mạnh Đức giết người, cho nên mới bị hung thủ giết chết, vậy nếu như suy đoán vừa rồi, thì nạn nhân lần này bị giết chết? Vì sao hung thủ lại giữ lại mạng của hắn?

Suy đoán đến ý tứ của Tử Thần, bệnh nặng đến hấp hối sẽ bị các cô ta giết, phẩm hạnh không đứng đắn cũng sẽ bị các cô ta giết, hiện tại đến những người xấu khác các cô ta cũng giết. Đến cùng là nguyên nhân gì dẫn đến việc hung thủ không ngừng giết chóc, nếu như không tìm được nguyên nhân, thì lực lượng cảnh sát muốn tìm được hung thủ chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Phương pháp y và các bác sĩ ở bệnh viện cẩn thận kiểm tra bệnh nhân đã vô tri vô giác nằm trên giường, họ không quen dưới loại tình huống không được dùng dao mổ để kiểm tra mà chỉ có thể nhìn bằng mắt, lắc lắc đầu, Phương pháp y kéo các bác sĩ hướng về phía cảnh sát giải thích tình hình của bệnh nhân, còn chính mình đi ra ngoài hướng về phía Văn Mạt và Ngô Lý chào hỏi một tiếng rồi quay về cục cảnh sát.

Đến khi các bác sĩ giải thích, nói một loạt các ngôn ngữ dùng trong ngành:

- Tất cả mọi người đều biết, đại não là trung tâm điều khiển các bộ phận trong cơ thể, phản ứng lại các sự việc do cuộc sống đặt ra, là bộ phận trung tâm cho sự sinh trưởng và phát triển của con người, trước đây, đối với tử vong đúng chuẩn mực, y học luôn luôn mang nhịp tim ngừng đập làm tiêu chuẩn cho sự tử vong, nhưng sau khi trải qua thời gian dài nghiên cứu, ngoài hô hấp cùng tim đập vẫn còn có thể dùng các đồ vật bên ngoài để duy trì sự sống, nhưng thời điểm bệnh nhân này mất đi tự chủ của bản thân, không giống với người sống đời sống thực vật (người mà não bị thương tổn hoặc bị xuất huyết làm cho não mất đi khả năng hoạt động, hoàn toàn không có tri giác), người bệnh như vậy muốn tỉnh lại là điều không thể, vì lẽ đó y học nhận định chết não làm tiêu chuẩn cho sự tử vong của con người. Tuy nhiên, để phán đoán được não chết là điều vô cùng nghiêm ngặt, phải đồng thời thỏa mãn bốn điều kiện: 1, Thân não đối với tất các loại kích thích đều không phản ứng, 2, Vận động tự phát của thân não cùng hô hấp đồng thời biến mất, 3, Các loại phản xạ (1) đều biến mất, 4, Điện não đồ bằng phẳng. Trong bốn điều kiện đó thiếu một cái cũng không được. Mà bệnh nhân lần này chúng ta phải đối mặt, hẳn bị một người dùng vật nặng đánh liên tiếp vào đầu, xảy ra xuất huyết não, mà cùng lúc đó lại có người cho hẳn dùng máy hô hấp, để duy trì hô hấp và nhịp tim cho bệnh nhân, chỉ tạo nên cục diện bị thương của bệnh nhân. Có thể nói, kỳ thực bệnh nhân đã chết.

(1)Gồm: Phản xạ ánh sáng đồng tử, phản xạ giác mạc, phản xạ đáp ứng với kích thích đau vùng thần kinh tam thoa, phản xạ tiền đình mắt, phản xạ ọe, phản xạ ho/khí quản. Dịch: tinhtinh/TruyenYY

Sát nhân đập liên tiếp vào đầu bệnh nhân, hiển nhiên hung thủ cố ý muốn cho nạn nhân biến thành bộ dáng này, nếu như không có người nhà nạn nhân đứng ra ký giấy tờ, như vậy nạn nhân mãi mãi là một hoạt tử nhân (đồ vứt đi), dựa vào máy hô hấp để duy trì sự sống, một ngày không tìm được người nhà của hẳn, hẳn phải sống một ngày, một năm không tìm được

người nhà của hắn, hắn phải sống như vậy một năm, cứ như vậy sống không bằng chết, không đúng, so với chết còn khó chịu hơn.

Lực lượng cảnh sát tích cực tra tìm thân phận của nạn nhân, nhưng thủy chung không phát hiện được điều gì, lật tung cả thành phố không tìm được người nhà của nạn nhân, giám định DNA rồi vẫn không tìm ra kết quả người nhà nạn nhân, thành phố M hướng về phía cục công an quốc gia gửi thông báo.

Ngay cả khoa giám chứng muốn dùng tất cả các loại phương pháp để xác minh thân phận nạn nhân nhưng vẫn không có thu hoạch, ngay lúc đó Lư viện trưởng của bệnh viện đa khoa thành phố gọi điện đến. Thời điểm lần thứ hai Văn Mạt nhìn thấy Lư viện trưởng, ông ấy đã khôi phục vẻ phong dong và bình tĩnh của trước đây, mỉm cười với cảnh sát rồi ngồi xuống, chào hỏi hai câu rồi bắt đầu vào đề tài chính:

- Đồng chí cảnh sát, là như thế này mấy ngày trước bệnh nhân được đưa đến bệnh viện chúng tôi được chẩn đoán là chết não, đây là ghi chép của bệnh nhân được chúng tôi ghi lại, mời hai vị cảnh sát xem.

Ngô Ly tiếp nhận tư liệu mà Lư viện trưởng đưa tới, Trần Sĩ Dương, nam, 38 tuổi, người của thành phố K, từ ba năm trước đã ghi mình vào bộ phận hiến tạng quốc gia, sau khi được bệnh viện xác định khỏe mạnh, đã ký tên mình lên đó.

- Đồng chí sĩ quan cảnh sát, nếu hắn đã ghi tên mình vào đó, mà hiện tại cũng xác định được hắn cũng đã tử vong, như vậy dựa theo bộ luật hiến pháp quy định, bệnh viện chúng ta có thể lấy bộ phận cơ thể hắn cho người thích hợp, đương nhiên, chúng tôi cũng sẽ liên hệ với người nhà của bệnh nhân, các vị xem như vậy có được không?

Văn Mạt đang xem tài liệu ngừng đầu lên nói:

- Lư viện trưởng, tại sao ông phải gấp như vậy? Người bị hại chỉ cần vẫn trong tình trạng hôn mê không tỉnh chỉ như thế này, trong quãng thời gian hắn vẫn còn sống như này, từ từ tìm kiếm thân thể thích hợp là được. Hắn bị hại, hung thủ phía sau có thể cùng bệnh viện đa khoa thành phố quan hệ thiên ti vạn lữ (dây mơ rễ má), ông nghĩ lại xem, thành phố K cách thành

phố M hơn 1000 km, nạn nhân sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, hơn nữa nơi phát hiện ra hẳn lại rất gần bệnh viện đa khoa thành phố. Tôi cảm thấy đây không phải là trùng hợp mà là hung thủ cố ý làm như vậy.

Nghe thấy lời của Văn Mạt, sắc mặt của Lữ viện trưởng trở nên trắng bệch, ông ta móc một chiếc khăn ra lau mồ hôi sau gáy, chần chờ một lát rồi mở miệng nói:

- Tôi đúng là hơi cuống lên, bởi vì tế bào máu của hẳn rất thích hợp với một bệnh nhân đang bị ung thư máu ở bệnh viện chúng tôi, các vị cũng biết, để tìm một người có tế bào máu giống như mình xác suất là một trên một vạn, đứa trẻ kia mới 7 tuổi, nên có cơ hội sống tiếp. Hơn nữa... đứa trẻ này... là cháu gái của Hoàng Thu Nguyệt. Tôi không đành lòng nhìn cơ hội tốt như vậy lại bị uổng phí.

Nghe được tin tức như vậy, Văn Mạt và Ngô Ly có phần bất ngờ, người thân của Hoàng Thu Nguyệt? Nếu như hung thủ có mục đích mà sát hại Trần Sĩ Dương, như vậy có khả năng là vì cháu gái của Hoàng Thu Nguyệt? Nhưng mà việc cấy tế bào máu đối với cơ thể tạo thành tổn thương không đáng kể, mà nạn nhân là người đã ghi tên mình vào danh sách hiến tạng, hung thủ không cần phải giết hẳn như vậy.

Hai người quyết định đi gặp Hoàng Thu Nguyệt. Tầng thứ chín là khu về các bệnh nhân liên quan đến máu, hai người ở phòng khử trùng bên ngoài nhìn thấy Hoàng Thu Nguyệt, bà ấy đang ở bên ngoài cách lớp kính thủy tinh nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ bé bên trong. Văn Mạt kêu tên bà ấy mấy lần mới phản ứng lại. Nhìn thấy hai vị cảnh sát tìm bà, Hoàng Thu Nguyệt ánh mắt hơi hoảng loạn sau đó rất nhanh trấn tĩnh lại.

Ngô Ly lấy ra bức ảnh người bị hại đưa cho Hoàng Thu Nguyệt:

- Bà có biết người trong bức ảnh này không?

Hoàng Thu Nguyệt nhìn lướt qua bức ảnh, cũng không đưa tay ra tiếp mà tiếp tục nhìn vào bóng dáng nhỏ bé bên trong phòng:

- Xin lỗi, tôi không biết người này. Nếu đồng chí cảnh sát không còn chuyện gì khác, tôi ở chỗ này cũng không đi chỗ khác.

Hình tượng chị cả ngày hôm qua và biểu hiện ngày hôm nay quả thực như hai người khác nhau, liên tưởng đến ngày hôm qua cô ở phòng trực tầng mười nghe thấy cuộc đối thoại của Hoàng Thu Nguyệt với một người nào đó, Hoàng Thu Nguyệt rất đáng nghi. Ngô Ly lập tức gọi điện thoại về cục, dặn dò Chu Hàng đi điều tra về Hoàng Thu Nguyệt.

Rất nhanh, đã có thông tin truyền đến. Hoàng Thu Nguyệt, năm nay 57 tuổi, là công chức tại bệnh viện đa khoa thành phố, năm năm trước sau khi chồng bà ấy qua đời, bà ấy sống cùng người con trai duy nhất và con dâu, nửa năm trước cháu gái duy nhất của bà tên Hâm Hâm bị chẩn đoán bệnh ung thư bạch cầu, bình thường chúng ta hay gọi là ung thư máu, bố mẹ cùng con gái máu đều không phù hợp, mắt thấy tiểu Hâm Hâm sắp không qua khỏi, cả gia đình ai cũng lo lắng ăn ngủ không ngon...

CÂU CHUYỆN CŨ CỦA HOÀNG THU NGUYỆT (HẠ)

Song người lớn trong nhà của Nhậm gia gấp đến độ như lửa cháy lan vào nhà, chuyện chữa bệnh không biết phải làm sao, không có tùy xương phù hợp, chỉ một tờ giấy quyết định mang về nhà gần như hủy đi hy vọng của tất cả mọi người, người làm trong y khoa đã lâu như Hoàng Thu Nguyệt cũng rất rõ ràng, biết được hy vọng thành công so với những người khác còn thấp hơn rất nhiều.

Mắt thấy việc chờ đợi gần như lâm vào tuyệt vọng, thấy cháu gái của bà luôn trong trạng thái đau đớn do bệnh tật giày vò, ngoại trừ ở bên người cháu gái, Hoàng Thu Nguyệt không thể làm gì khác, người phụ nữ kiên cường cả đời cũng có lúc chảy nước mắt...

Lúc ở lần thứ ba, cả gia đình chỉ có ba người lớn nhận được thông báo bệnh tình nguy kịch khó qua khỏi của Hâm Hâm từ bệnh viện đa khoa thành phố gửi tới, hy vọng của cả nhà giảm sút trầm trọng. Đúng thời điểm đấy ở cục ghi chép hiến tạng quốc gia bắt đầu thành lập, cũng đến thành phố M tiến hành kiểm tra.

Thời gian chờ đợi dài đằng đặc, chỉ có hai ngày với 48 giờ mà đối với Hoàng Thu Nguyệt phảng phất đã qua hai năm. Những trông chờ mòn mỏi, cuối cùng có thông báo đến, tiểu Hâm Hâm được cứu rồi! Biết được tin tức tốt này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đứa trẻ mới 7 tuổi nó còn quá nhỏ. Sau khi bệnh viện đa khoa thành phố chuẩn bị đầy đủ tất cả các bước cấy tủy, trước tiên tiến hành hóa trị cho tiểu Hâm Hâm, tiêu diệt tế

bào bạch cầu trong cơ thể, tránh phát sinh phản ứng phụ khi cấy ghép. Lúc này, người đáp ứng tạng tùy thông qua tất cả các phương pháp tìm được Hoàng Thu Nguyệt, theo lý thuyết, người tặng và người được tặng không cần phải biết thân phận của nhau, nhưng không nên được cố ý thăm dò, sau đó người kia tìm được Hoàng Thu Nguyệt, không ai biết tiếp đó đã xảy ra chuyện gì, nói chung, ca phẫu thuật cấy ghép vẫn chưa được tiến hành, sau khi trải qua một lần hóa trị tiểu Hâm Hâm càng thêm suy yếu, sau khi tiến vào phòng điều trị, đến cả người thân cũng không được đi gặp bé nữa, bởi vì số lượng tế bào bạch cầu trong cơ thể tiểu Hâm Hâm hạ xuống nhanh chóng, sức miễn dịch hầu như không có, chỉ cần một mầm độc nho nhỏ cũng có thể lấy mạng bé. Và người quyên tặng kia cũng biến mất...

Có người quyên tặng cốt tủy cho cháu gái của mình, nhưng đến thời điểm tên đã lấp vào cung lại không chào mà đi, bên này bệnh viện đa khoa thành phố lại phát hiện một hoạt tử nhân (người dẫn độn) cốt tủy lại rất phù hợp. Căn cứ vào tài liệu đã ghi về người bị hại, cũng từng ghi tên mình vào bộ phận hiến tạng quốc gia, bao gồm cả hiến tủy, nếu như nói tất cả những điều này chỉ là sự trùng hợp ngoài ý muốn, đến quý cũng không tin.

Cục cảnh sát chính thức triệu Hoàng Thu Nguyệt đến. Ngồi trong phòng thẩm vấn gương mặt Hoàng Thu Nguyệt luôn mang nụ cười nhàn nhạt, nhưng cự tuyệt không nói lời nào, mặc kệ cảnh sát có hỏi ra sao, bà chỉ lẳng lặng ngồi trên ghế, mắt nhìn về phía trước, dường như lúc này nơi bà ngồi không phải là phòng thẩm vấn mà là một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, trong lúc nhất thời, đôi bên rơi vào tình thế giằng co.

Nếu như không có bất kỳ chứng cứ nào thì trong 48 giờ phải thả người, Ngô Ly và Chu Hàng đều rất lo lắng còn Văn Mạt biểu hiện rất bình tĩnh:

- Đội trưởng Ngô yên tâm, trong vòng 48 giờ, so với chúng ta, bọn họ càng không đợi được, hai người chờ một chút xem, lát nữa tôi sẽ cùng nói chuyện với bà ấy.

Cảnh sát phụ trách xét hỏi dời đi, một tiếng đã trôi qua, trên mặt Hoàng Thu Nguyệt lộ vẻ mê mang, nhưng vẫn ngay ngắn ngồi trên ghế, hai tiếng trôi qua, hai bàn tay Hoàng Thu Nguyệt không ngừng nắm chặt rồi lại

buông lỏng, có phần lo lắng, ba tiếng trôi qua, rớt cuộc Hoàng Thu Nguyệt ngồi không yên, đi đi lại lại trong phòng thẩm vấn, phát hiện cửa đã bị khóa, bốn tiếng trôi qua, Hoàng Thu Nguyệt dốc sức gõ cửa vào, hô to thả tôi ra ngoài.

Văn Mạt vừa mới đi tới cửa phòng thẩm vấn, Hoàng Thu Nguyệt nhanh chóng từ bên trong vọt ra, trực tiếp bị Giải Vĩnh Hân và Chu Hàng đi theo sau Văn Mạt ngăn cản, đẩy trở lại phòng thẩm vấn.

- Thả tôi đi ra ngoài, các người dựa vào cái đem tôi nhốt ở đây? Các người có bằng chứng sao? Nói cho các người biết, tôi cũng hiểu luật pháp, cái này là giam giữ, tôi muốn mời luật sư, tôi kiện các người tội ngược đãi tôi.

Vẻ mặt Hoàng Thu Nguyệt kích động túm chặt cổ áo Giải Vĩnh Hân, nói liên tiếp như súng liên thanh.

- Dựa theo pháp luật quy định, lực lượng cảnh sát có quyền bắt người bị tình nghi và tạm giữ trong 48 giờ, hiện tại mới qua hơn 4 tiếng, chị Hoàng vẫn nên ngồi ngay ngắn uống nước cho đỡ khát.

Văn Mạt bình tĩnh nhìn Hoàng Thu Nguyệt:

- Còn nữa, vụ án về Trần Sĩ Dương chị là nhân chứng quan trọng, còn có rất nhiều đầu mối từ hãn, lực lượng cảnh sát sẽ không giao hãn cho bệnh viện đa khoa thành phố, trên thực tế, mọi hành vi liên quan đến hãn đều không thể thực hiện, bao gồm cả chiết xuất tủy sống.

Nghe được lời Văn Mạt, trong nháy mắt Hoàng Thu Nguyệt như bị sét đánh trúng, đứng chết chân tại chỗ, một lát sau, bà như người điên đánh về phía Văn Mạt, nhưng bị Chu Hàng ngăn cản. Hai người đàn ông cao to vây hãm Hoàng Thu Nguyệt, bà không nhào được về phía Văn Mạt nên vừa khóc vừa mắng:

- Các người đây là tạo nghiệp đấy, cháu gái tôi năm nay mới bảy tuổi thôi, các người còn có nhân tính hay không. Đây là hy vọng duy nhất của chúng tôi, là duy nhất đó. Cháu gái tôi mà chết, tôi cũng không muốn sống tiếp.

- Bây giờ muốn cứu được cháu gái chị, chỉ có chị. Nói cho chúng tôi những gì chị đã làm, Trần Sĩ Dương khi còn sống đã giao ước gì với chị trước khi hiến tủy. Hiện tại chúng ta nên ngồi xuống nói chuyện thật tốt một lần.

Hoàng Thu Nguyệt không hề ồn ào, từ từ ngồi trở lại trên ghế, mở miệng nói:

- Được, tôi nói, tôi nói toàn bộ, chỉ cần cứu được cháu gái tôi, chuyện gì tôi cũng nguyện ý làm. Tôi biết tôi làm hỏng việc, chính phủ sẽ xử lí tôi, phương pháp phối chế thuốc của Hình chủ nhiệm là do tôi trộm. Tôi xin nhận tội.

Cái gì? Phương pháp phối chế thuốc? Tại sao lại kéo sang chuyện phương pháp phối chế thuốc rồi hả? Ở phòng dự thính bên cạnh phòng thẩm vấn, Ngô Ly nghe thấy đầu óc hơi có phần mơ hồ, lại nghe thấy Văn Mạt hỏi:

- Tại sao chị phải lén trộm phương pháp phối chế thuốc.

- Ở lúc trước khi phẫu thuật cấy ghép Trần Sĩ Dương có tới tìm tôi, hỏi mượn tôi 20 vạn, là 20 vạn, vì chữa bệnh cho Hâm Hâm, ngay cả nhà ở của mình tôi cũng đem bán, tiền trong tay đã không còn nhiều, coi như là người trong bệnh viện đa khoa thành phố, những thứ có thể giảm đều đã giảm, việc phẫu thuật cấy ghép tốn đi gần 5 vạn đôla. Nếu như tôi không đưa số tiền kia thì Hâm Hâm chắc chắn sẽ phải chết! Tôi cũng bị ép không còn cách nào khác, đúng lúc hỏi thăm Hình chủ nhiệm ở bệnh viện lưu một phổi phương bí mật, tôi nghĩ có lẽ nó sẽ có ít giá trị, liền đem chủ ý lên nó. Trước tiên tôi cùng với Trần Sĩ Dương thương lượng, sau khi tôi đem bán phổi phương sẽ chuyển tiền cho hắn, ai biết được tối hôm qua tôi gọi điện cho hắn nhưng hắn không bắt máy, sang đến ngày hôm nay cũng chưa thấy mặt hắn, mãi đến khi viện trưởng gọi điện báo cho tôi biết, tôi mới biết hắn gặp chuyện không hay rồi. Đồng chí cảnh sát, tôi cầu xin các người, đi cứu cháu gái tôi đi.

Nói xong, Hoàng Thu Nguyệt rầm một tiếng quỳ xuống.

Chu Hàng vội vàng tiến lên đỡ Hoàng Thu Nguyệt dậy, Văn Mạt áy náy nói:

- Xin lỗi, chị Hoàng, vì muốn lời khai từ chị tôi cũng đành lừa chị, hai tiếng trước cuộc phẫu thuật của Hâm Hâm đã bắt đầu, đã khiến cho chị hoảng sợ là lỗi của chúng tôi.

Giải Vĩnh Hân lái xe đưa Hoàng Thu Nguyệt về bệnh viện. Ngô Ly dẫn người đi điều tra lời nói của Hoàng Thu Nguyệt, thấy rằng phương pháp điều chế thuốc chưa bị bán đi, không tạo thành hậu quả hậu quả tồi tệ nào, bệnh viện mới không truy cứu trách nhiệm của Hoàng Thu Nguyệt, mà cuộc phẫu thuật của tiểu Hâm Hâm rất thành công, chỉ đợi yên ổn vượt qua giai đoạn nguy hiểm là có thể xuất viện.

Manh mỗi đến chỗ này, lại dứt đoạn.

TRANH CHẤP NỘI BỘ

Thời gian mấy ngày thoáng cái liền trôi qua, người thân Trần Sĩ Dương ký giấy đồng ý hiến tặng bộ phận của hãn, bộ phận cơ thể của hãn rất nhanh đã cấy ghép cho bảy người khác, bao gồm cả tiêu Hâm Hâm, thay thế hãn sống thật tốt trên đời này.

So sánh với bầu không khí sung sướng của bệnh nhân trong bệnh viện thành phố, không khí bên phía cục cảnh sát có phần ngột ngạt, cơ quan hô hấp bên cạnh Trần Sĩ Dương là dùng thẻ ngân hàng của hãn để trả, thẻ ngân hàng của hãn đã làm mấy năm trước, video giám sát sớm đã không còn.

Ngay tại thời điểm cảnh sát không còn đường xoay xử tìm kiếm manh mối, đột nhiên một cuộc điện thoại nặc danh gọi đến Cục Công An, nói rằng phía tây thành phố tại một nhà ở của xưởng dệt bỏ hoang bên trong có người chết.

Xưởng dệt phía tây ngoại thành, ban đầu vốn là một xí nghiệp nhà nước đứng thứ một thứ hai thành phố M, từ sau khi cải cách chính sách mở cửa, kinh tế lâm vào tình trạng khủng hoảng khiến cho xí nghiệp lớn như vậy cũng bị phá sản. Từ đó, nơi đây bị bỏ hoang, nhiều năm trôi qua như vậy, dường như nó cũng rơi vào quên lãng, trước kia có một cụ già luôn yên yên lặng lặng đứng ở đây trông cửa nhưng mấy năm trước đã qua đời. Ở khu nhà tập thể phía đông nam, đã trở thành địa phương ngay cả chuột cũng không thèm đến tham quan, khi thời tiết mưa xuống, nước mưa thấm vào các góc ngách khiến cho nơi này tràn ngập rêu cùng nấm mốc.

Nhưng ở hoàn cảnh như vậy, thế mà lực lượng cảnh sát phát hiện ra một gian phòng bỏ hoang có phần giống phòng mổ bị bỏ hoang tại bệnh viện đa

khoa thành phố, bên trong phòng không dính một hạt bụi, tất cả thiết bị và dụng cụ giải phẫu để ngăn nắp, chỉ khác ở chỗ trên chiếc giường giải phẫu có thêm hai cỗ xác chết nằm đó, xung quanh giường và trên mặt đất máu me đầm đìa.

Phương pháp y bắt đầu kiểm tra cho biết, hai người kia tử vong chưa tới ba tiếng, bởi vì xuất hiện hiện tượng cơ thể quá cứng, người bên trái lớn tuổi hơn chết là do mất máu quá nhiều, còn người trẻ tuổi bên phải chết là do bị cắt mất một bộ phận trong cơ thể. Rất rõ ràng, đây là hiện trường của một ca phẫu thuật cấy ghép thất bại.

Trải qua Phương pháp y tỉ mỉ kiểm tra, có thể kết luận được trong quá trình giải phẫu cấy ghép bộ phận vào cơ thể đột nhiên làm đứt động mạch huyết dẫn đến xuất huyết tử vong tại chỗ, huống hồ tại địa phương chim cũng không thêm ị này, cho dù là Đại La Thần Tiên cũng không cứu chữa được. Đoán chừng chủ ý ban đầu của hung thủ muốn giúp nạn nhân cấp ghép nội tạng, lại không nghĩ tới sẽ gặp phải sự cố chữa bệnh như vậy, lúc hoảng loạn rời đi chưa kịp dọn dẹp hiện trường đã vội vàng gọi điện thoại thông tri cho lực lượng cảnh sát đến nhật xác. Sau khi giám định cẩn thận tìm kiếm, rốt cuộc cũng tìm được tại một vật để ở góc khay có một dấu vân tay không quá rõ ràng.

Văn Mạt khổ sở chờ đợi hung thủ mắc sai lầm cuối cùng cũng xuất hiện!

-Trong tình huống bình thường, có hai hoặc nhiều hơn hai hung thủ cùng nhau giết người, quan hệ giữa hai người bọn họ cũng không phải hoàn toàn là ngang bằng, trong đó nhất định sẽ có một người làm chủ, hai hung thủ mỗi người đều có một sở trường riêng để bù đắp thiếu sót của đối phương, người chủ đạo khiến cho người tuân theo phục tùng một cách vô điều kiện, không có gì là không làm được, đồng thời người chủ đạo sẽ yêu cầu người tuân theo dựa theo những gì người chủ đạo nói mà làm theo, cấm không được tự ý quyết định, bọn họ một khi quen với giết chóc sẽ nhanh chóng chán với cuộc sống sinh hoạt bình thường. Người chủ đạo là người thông minh tính toán và tính cách cứng cỏi còn người tuân theo lại trái ngược, họ dễ bị ảnh hưởng bởi tác nhân bên ngoài, dễ dàng bị bắt hơn. Đối với vụ án

liên quan đến chị em Tử Thần này mà nói cứu giúp tử vong, phá vỡ thần thoại, chỉ cần khiến cho người tuân theo có tâm lý phản kháng, ý thức được hành vi của người chủ đạo trong mắt mọi người là đi ngược với lẽ thường, như vậy quan hệ giữa bọn họ sẽ nhanh chóng tan rã, đây chính là thời cơ tốt cho chúng ta. Thời cơ đã tới, mau thông báo cho lực lượng cảnh sát đem địa điểm này và cuộc gọi nặc danh kia, chúng ta phải nhanh chóng đem manh mối này công bố ra ngoài.

Vườn Quan Hải, trong một gian phòng tại một khu dân cư tiên tiến hiện đại số một số hai thành phố M, một vị phụ nữ trung niên đeo trang sức tinh xảo đang ngồi trên ghế một tay cầm lấy tăm cắm vào đĩa hoa quả đặt trên bàn, một tay khác cầm chiếc điều khiển từ xa với vẻ mặt hờ hững chuyển kênh liên tục. Đột nhiên, một thông cáo hấp dẫn trên đài truyền hình hấp dẫn sự chú ý của bà. Sau khi nghe xong tin tức, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ tinh tế bỗng trở nên dữ tợn, điều khiển ti vi bị bà ném thẳng đập vào bức tường đối diện, “bang” một tiếng, chiếc điều khiển bị vỡ thành năm mảnh. Bà cầm lấy chiếc điện thoại thuận thực bấm một dãy số, rất nhanh đầu bên kia đã kết nối, bà lớn tiếng hét khiến cho cả gian phòng rung lên như có động đất.

Rất nhanh, một người phụ nữ còn lớn tuổi hơn người phụ nữ trung niên xuất hiện ở trước cửa, không đợi người đàn bà mở miệng nói chuyện, một chén nước hoa quả rất nhanh hướng về phía người phụ nữ bay tới. Người đàn bà không kịp nghiêng người né tránh, chỉ giơ tay lên ngăn cản, tuy mặt thoát được một kiếp nhưng quần áo đã bị nước trái cây làm ướt. Nhưng bà không hề oán giận, thậm chí không dám lau chùi nước trái cây đang nhỏ giọt ở góc áo, chỉ đứng tại chỗ bất an thấp thỏm. Người phụ nữ trung niên ngồi trên ghế salon hơi nhúc nhích, nửa ngày mà không ai nói câu nào khiến cho không khí xung quanh đọng lại.

-Ha ha, có mấy tiếng không gặp thôi mà chị đã tạo ra việc lớn như vậy rồi!

Người phụ nữ trung niên cười nhạt nói, chậm rãi đứng dậy rồi đi đến trước mặt nữ người đàn bà, giơ tay lên, hành động này khiến cho người đàn

bà như bị điện giật vội vàng lùi về phía sau nửa bước, có lẽ dáng người trước kia cao gầy nhưng giờ đây cũng trở nên lom khom. Người phụ nữ trung niên cười ha ha, giúp người đàn bà lau đi nước hoa quả ở góc áo, quay về trước mặt người đàn bà rồi nhẹ giọng than thở:

-Sinh hoạt chúng ta hiện giờ rất tốt, trừng phạt kẻ ác giúp đỡ người tốt, giữ gìn công bằng cho xã hội, chị có cái gì không tốt có thể nói cho em biết, em nhất định sẽ thỏa mãn tâm nguyện cho chị. Cần gì phải gánh vác nhiều việc như vậy?

Người đàn bà mơ màng ngẩng đầu lên, không hiểu được ý tứ trong lời nói của người phụ nữ, nhìn thấy vậy người phụ nữ đành tiếp tục nói:

- Gọi điện thoại cho cảnh sát, chị, chị không muốn sống những ngày tháng yên ổn như vậy nữa sao mà lại đi tìm chết?

Nói xong lời này, người phụ nữ suýt nữa hét lên, dứt lời, người phụ nữ tát cho người đàn bà một cái bạt tai.

-Tại sao không nghe lời của tao? Nếu mày đã có chủ ý riêng như vậy, từ lần sau trở đi mày đừng tới tìm tao, cút đi.

Nghe được lời này, trong nháy mắt người đàn bà nước mắt đầy mặt, đưa tay kéo lấy cánh tay người phụ nữ, suýt chút nữa vừa quỳ vừa đi nói:

-Không muốn, đừng đuổi chị đi, cầu xin em, chị sai rồi, chị nhất thời bị ma ám, ngay lúc chị biết mình giết người nhất thời mà phạm phải sai lầm, tha thứ cho chị lần này đi, về sau tất cả mọi việc chị nhất định sẽ nghe theo em, cầu xin em!

-Chị xem chị đã làm điều đại dột gì, mới có một ít sóng gió đã không chịu được, nếu như theo lời em dặn dò thì bây giờ mọi chuyện đã thuận buồm xuôi gió, hiện tại náo loạn đến mức này, đài truyền hình cũng đã phát đoạn ghi âm mà chị gọi cho cảnh sát rồi. Khoảng thời gian hai ngày gần đây chị đi nghỉ ngơi tránh bão đi.

Người đàn bà vâng vâng dạ dạ rồi rời đi, người phụ nữ xoay người ngồi lại trên ghế salon, tự nhủ: “Xem ra hiện tại không ở được nơi này, sớm muộn cũng xảy ra chuyện xấu, ôi, thật vất vả xây xong phòng mới lại bỏ dở. Thực sự đau đầu quá.”

TỬ THẦN GÃY CÁNH

Thời điểm xem được trên đài truyền hình phát đoạn ghi âm do một người nặc danh gọi điện thoại cho cảnh sát, tại bệnh viện đa khoa thành phố nhân viên ai cũng cảm thấy âm thanh nghe rất quen, nhưng không một ai xác định được âm thanh này đến từ người nào.

Phương pháp y sau khi kiểm tra rõ ràng xác chết, phát hiện ca giải phẫu lần này cùng với các lần trước không giống. Kỳ thực mỗi một bác sĩ ngoại khoa cách dùng dao và cách khâu đều có phần chênh lệch, chính là không phải người trong nghề đều xem trò vui của người trong nghề mà nói, pháp y ở một mức độ nhất định nào đó cũng có hiểu biết về y khoa, vì vậy lúc kiểm tra vết khâu trên người nạn nhân lớn tuổi, Phương pháp y lập tức phát hiện trình tự thắt dây của hung thủ cùng với trước kia không giống nhau, sự khác biệt tuy nhỏ nhưng rất nhanh đưa đến sự chú ý của Phương pháp y, thông qua thí nghiệm trên những người chết lần trước, Phương pháp y phát hiện những lần trước hung thủ dùng tay phải mà lần này lại dùng tay trái.

Tại phòng viện trường của bệnh viện đa khoa thành phố. Sau khi hỏi rõ ý đồ đến đây của Văn Mạt và Ngô Ly, Lữ viện trưởng cúi đầu trầm tư, quen dùng tay trái, bác sĩ ngoại khoa lâm sàng, giới tính nữ, 40 tuổi trở nên. Nhiều điểm đặc thù như vậy trên cùng một người, Lữ viện trưởng cuối cùng cũng nhớ đến một người:

-Ôi! Các vị nói như vậy làm tôi nhớ đến một người a, có điều bà ấy không tính là bác ngoại khoa lâm sàng, chỉ là bác sĩ trực ban, rất nhiều năm đã không thực hiện ca mổ nào. Kỳ thực có lẽ người này các vị cũng đã từng gặp qua, đó chính là bác sĩ Hồ phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú? Ca giải

phẫu của bà ấy thực hiện là vào năm năm trước, lúc ấy bác sĩ Hồ vẫn chưa chuyển đến phòng trực ban mà làm việc ở phòng cấp cứu, tôi nhớ lúc ấy có một bệnh nhân bị viêm ruột thừa cấp tính, phải phẫu thuật điều trị gấp, nhưng lúc đó bệnh nhân lại đột nhiên bị dị ứng với thuốc gây mê mà đột tử bất ngờ, tuy rằng người mổ chính như bác sĩ Hồ vốn không có trách nhiệm gì, nhưng người nhà của bệnh nhân lại cho rằng nguyên nhân chính là bà ấy, gia đình đó lại có mấy người thuộc dạng đầu gấu của xã hội, từng người tới lôi kéo tóc bà ấy đi đi lại lại ở hành lang phòng cấp cứu, hơn nữa còn đem bà ấy nhốt trong phòng cấp cứu suốt ba tiếng đồng hồ. Lúc đó chuyện này gây náo động rất lớn, cục công phải khuyên người nhà bệnh nhân rời đi. Bệnh viện đa khoa thành phố lúc đó phải bồi thường rất nhiều tiền và đuổi việc bác sĩ gây ra sự cố thuốc gây mê. Mà bác sĩ Hồ sau khi được các lãnh đạo yêu cầu dời khỏi khoa cấp cứu nên cũng không tiếp tục công việc phẫu thuật nữa. Nhiều năm như vậy, bà ấy cũng không phẫu thuật lần nào, ôi, tôi cũng lý giải được tâm trạng lúc đó của bà ý, mặc dù bản thân không sai, nhưng tận mắt chứng kiến bệnh nhân của mình chết trên bàn mổ, lại nói thêm khi cầm dao trên bàn mổ cần phải có một dũng khí lớn, chúng tôi mất đi một bác sĩ khoa ngoại xuất sắc như vậy mới là tổn thất nặng nề nhất.

Lại nói đến Hồ? Tối ngày hôm qua sau khi bị mắng một trận, khiến cho cả một buổi tối ngủ không yên, ngày hôm nay còn đứng đến ca trực ban của bà, mang đôi mắt gấu trúc từ trên giường đi xuống rửa mặt một phen rồi vội vã đi làm. Nghĩ đến những gì ngày hôm qua cô ấy nói, ở sâu trong lòng Hồ thở dài thật sâu, đang muốn đi tìm lãnh đạo xin nghỉ một ngày, rồi chờ mấy ngày cô ấy hết giận đến tìm tiếp.

Không biết có phải tâm lý bị ảnh hưởng hay không, sau khi đến nơi làm việc, bà cảm thấy ai cũng đang nhìn mình chăm chăm, tất cả mọi người nhìn bà cười mà cũng như không cười, chờ sau khi bà đi qua, tất cả mới tụm lại một chỗ nhỏ giọng xì xào chuyện gì đó. Gặp quý, chẳng lẽ phát hiện được ra bà sao? Không thể ngồi yên được nữa, bà đứng dậy lập tức tới tìm lãnh đạo xin nghỉ phép.

Thay xong quần áo, cầm lấy bóp tiền, Hồ lập tức vội vàng đi ra khỏi văn phòng, vì để che giấu tai mắt từ mọi người, bà chọn đi hướng cầu thang bộ. Quan sát xung quanh không có người nào khác bà mới yên tâm bước xuống cầu thang.

Ngay tại thời điểm bà đi xuống tầng, thì Văn Mạt và Ngô Ly mang theo mấy người cảnh sát cùng lên tầng mười phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú, vào thấy phòng làm việc trống không một bóng người, hỏi thăm nhân viên tầng mười mới biết Hồ vẫn còn ở nơi này, Ngô Ly lập tức thông báo với phòng bảo vệ của bệnh viện nếu phát hiện ra Hồ phải lập tức ngăn cản, đồng thời cũng mang theo vài người đi tìm xung quanh tầng mười, Văn Mạt mang theo vài người khác đi tìm bên cầu thang, nhưng đuổi tới cổng bệnh viện mà vẫn không phát hiện được bóng dáng của kẻ bị tình nghi. Camera ở cổng bệnh viện cho thấy, sáng sớm vào thời điểm 7 giờ 30 phút Hồ đã đến bệnh viện đa khoa thành phố, đến hiện tại vẫn chưa đi ra ngoài.

Lực lượng cảnh sát phát động các bác sĩ và y tá của bệnh viện chia làm hai tổ cùng đi tìm kiếm Hồ, nhưng mà bà phảng phất như chưa từng xuất hiện tại bệnh viện đa khoa thành phố vậy bởi ai cũng không nhìn thấy bà.

Văn Mạt tự hỏi, có phải Hồ cùng với bọn họ cùng lúc rời đi, từ phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú có hai cầu thang, cầu thang máy đi thẳng tới phòng mổ, bình thường không cho phép bác sĩ và bệnh nhân tùy ý sử dụng, như vậy thì Hồ nhất định là từ cầu thang bộ rời đi, vừa nãy do bọn họ sốt ruột nên không lưu ý đến Hồ. Có thể là Hồ lại từ cầu thang lầu một lại chạy lên phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú. Mà tất cả các bác sĩ ở khoa này cũng không thể nhận ra, tại đây tất cả mọi người đều quen thuộc nhau nếu như không nhận ra được như vậy chỉ có thể giải thích, một nơi để trốn lí tưởng nhất, tại bệnh viện lại nhiều như cây trong rừng, là địa phương ẩn giấu bí mật nhất chính là phòng bệnh? Đúng, chỉ cần Hồ mặc vào bộ quần áo bệnh nhân rồi tìm đến một căn phòng trống để nằm, lực lượng cảnh sát và nhân viên bệnh viện ai cũng không nghĩ đến sẽ đi kiểm tra nhân số trong phòng bệnh.

Văn Mạt và Ngô Ly sau khi nghĩ thông suốt, hai người hóa trang thành y sinh, bắt đầu từ lầu chín, kiểm tra từng phòng bệnh mới thêm người. Thời gian không phụ người có quyết tâm, lúc đến lầu bảy, tại phòng 711 trong ghi chép chỉ có một bệnh nhân mà hiện tại ở đây lại có đến hai người

Sau khi Hồ bị tóm về quy án. Nhìn thấy bà bị còng tay được cảnh sát cho lên xe, từ trong đám có một người im lặng rời đi, vẫn là chậm một bước, ngày hôm qua đã nói bà ta hôm nay không nên đi làm, mà bà ta vẫn cố đi, lần này xem như có chuyện rồi. Sau tất cả, chỉ còn một mình ta còn sót lại.

Hồ bất an ngồi vịn vẹo ở trên ghế, giương mắt nhìn hai vị cảnh sát ở đối diện, phát hiện đối phương nhìn mình nên sợ hãi vội vàng cúi đầu. Chú ý tới hành động mờ ám của bà, Văn Mạt nở nụ cười nhạt, vị này xem ra lá gan cũng không lớn, như vậy xem ra cũng không chịu đựng được hù dọa, chỉ cần nhanh chóng lấy được khẩu cung, người còn lại rất nhanh cũng sẽ bị bắt.

-Hồ, biết tại sao chúng tôi bắt chị không?

-Tôi...Biết!

-Biết là tốt rồi, chúng tôi biết bản chất chị vốn là người tốt, chỉ là bị người khác lôi kéo thành hồng rồi, chẳng qua chị chỉ là nghe theo người khác mới làm ra những chuyện này, chỉ cần chị thành thật khai báo, chúng tôi sẽ hướng về bên phía viện kiểm sát, tranh thủ cho chị một lý do để được khoan hồng. Chị hiểu không?

Hồ chỉ cúi đầu mà không lên tiếng, Ngô Ly lại hỏi một lần nữa, Hồ lúc này mới nhẹ nhàng lên tiếng nói:

-Không, tôi cái gì cũng không nói, cô ấy là bạn thân của tôi, là hướng dẫn viên cho tôi, tại thời điểm tôi khó khăn nhất đã cùng làm bạn với tôi, đối với tôi không rời không bỏ, hiện tại đã đến thời điểm tôi phải bảo vệ cô ấy.

KHÚC NHẠC DẠO ĐIÊN LOẠN

Yên lặng, yên lặng, yên lặng...

Bác sĩ Hồ không lên tiếng nữa, bất luận cảnh sát có khuyên can như thế nào. Nếu không có cách nào lấy được lời khai, chỉ có thể đem chứng cứ ra mà nói chuyện.

Sau khi đối chiếu dấu vân tay đã phát hiện ở nhà máy dệt ở ngoại ô, xác định 69% là dấu vân tay của bác sĩ Hồ, không thể lấy làm chứng cứ mang tính quyết định, hồ sơ pháp y về vụ án của bác sĩ Hồ đều bị lật tung lên, trừ một số mẫu báo cáo vụ án có liên quan, không còn chứng cứ gì có thể liên hệ bác sĩ Hồ với sát thủ ‘Tử thần’, bọn họ có thể coi là giọt nước không lọt.

Nhưng mà, cảnh sát cũng không có thời gian chờ đợi chứng cứ từ bác sĩ Hồ.

Rạng sáng ngày thứ hai bác sĩ Hồ sa lưới, Văn Mạt triệu tập tất cả thành viên của đội cảnh sát hình sự, lần nữa cho ra một kết quả phân tích tâm lý học tội phạm hung thủ còn lại: “Trước kia tôi đã từng nói, hai hung thủ tạo thành một đoàn thể nhỏ, lúc giữa hai người quan hệ chủ tớ ổn định, bọn họ lựa chọn có phương hướng lựa chọn nạn nhân, kẻ giết người sẽ được định ở một nơi cụ thể, dùng những thủ pháp giống nhau sát hại nạn nhân, thông thường nạn nhân chết sẽ mang đến cho sát thủ cảm giác thoải mái, thoải mãn khao khát hoặc là ảo tưởng của bọn họ, mà một khi cửa ải này bị phá vỡ, phương thức của kẻ giết người cũng sẽ chuyển đổi theo hướng ngẫu nhiên, lúc này hung thủ không có nơi thực hiện, không có kế hoạch đặc

biệt, bọn họ giết người cũng sẽ không vì thoả mãn ảo tưởng của mình, hơn nữa hung thủ về tinh thần sẽ mất đi cảm giác an toàn, sẽ đem tất cả bạn bè coi như một sự uy hiếp, không cố kỵ là có bị cảnh sát bắt hay không, khi đó hung thủ hoàn toàn rơi vào trạng thái mất khống chế, chuyển sang giai đoạn sau, hung thủ sẽ càng giết chết nhiều người hơn, lúc này hung thủ cảm thấy không hài lòng, kết cục cuối cùng sẽ lựa chọn đối kháng với cảnh sát cho đến khi bị cảnh sát đánh gục, trên thực tế tương đương với việc hung thủ dưới sự giúp đỡ của cảnh sát sẽ tự sát. Nói cách khác, chúng ta càng sớm tìm được người này, đối với những người xung quanh hung thủ càng tốt, nếu không, giết người ở thành phố M chỉ vừa mới bắt đầu!”

Bà ta đứng trước một con hẻm nhỏ, thật lâu cũng không nhúc nhích, ánh nắng sớm cũng không chiếu vào, che giấu bóng người bà ta.

Không biết qua bao lâu, một gia đình trong con hẻm nhỏ có người mở cửa đi ra, kinh động bà ta, bà ta hốt hoảng đưa tay nhét vào bên trong túi áo khoác, cúi đầu vội vã đi ra ngoài, vượt qua người đàn ông sát bên mình vừa mở cửa.

Mười mấy bước liền đi tới con lộ lớn, bà ta che kín người bằng áo khoác, đón một chuyến xe ở trạm xe buýt, nhanh chóng biến mất trong đám người.

Cùng lúc đó, mặt trời dần lên cao, người đàn ông mang theo bánh tiêu sữa đậu nành trở lại đầu hẻm, nhưng nơi góc tường phía bên tay phải phát hiện một người đàn ông đầy máu, trên cổ còn có thứ kim loại gì đó lóng lánh sáng bóng.

Cảnh sát nhanh chóng chạy tới hiện trường, di chuyển nạn nhân, chỉ để lại một bãi máu đỏ nhạt, đánh dấu một sinh mạng đã biến mất ở nơi này....

Dựa theo kết quả phân tích của Văn Mạt, một đội cảnh sát hình sự nhanh chóng tiến hành kiểm soát quy mô lớn ở bệnh viện thành phố, lần này, đầu mối rất cuộc cũng xuất hiện, nhân viên vệ sinh nữ Trương Thục Tuệ từ sáng sớm hôm qua rời khỏi bệnh viện sau đó không ai biết bà ta đã đi đâu.

Giải Vĩnh Hân lập tức điều tra tài liệu hồ tịch Trương Thục Tuệ đã cung cấp lúc nhậm chức, nhưng phát hiện người đăng ký Trương Thục Tuệ hình

dáng rõ ràng là không khớp, đã trộm dùng giấy chứng minh nhân dân của người khác.

Trương Thục Tuệ là người bị hiềm nghi gây án nhiều nhất!

Qua kho tài liệu hệ thống phân tích khuôn mặt đã tìm ra thân phận thật của bà ta. Trương Thục Tuệ tên thật là Tăng Uyển Như, nữ, 55 tuổi, từng đảm nhiệm vị trí bác sĩ trưởng ngoại khoa ung bướu trong bệnh viện tỉnh G thành phố A, trong ba năm nhậm chức cuối cùng, từng bị hoài nghi liên quan đến vụ án bệnh nhân chết, trong đó bao gồm cả mẹ ruột của bà ta bị bệnh ung thư não, bệnh viện không có chứng cứ, chỉ đành phải đuổi Tăng Uyển Như đi. Rồi sau đó Tăng Uyển Như mai danh ẩn tích tới thành phố M, làm một công nhân vệ sinh tầm thường trong bệnh viện thành phố.

Theo tài liệu của cảnh sát cho thấy, Tăng Uyển Như ở thành phố M trên danh nghĩa có một căn nhà, lúc cảnh sát tìm tới cửa, người đã đi phòng trống không, nhân viên khoa giám chứng sau khi thu thập bên trong phòng ngủ của Tăng Uyển Như phát hiện nhiều tài liệu về vụ án chết người, cục cảnh sát thành phố M lập tức ra lệnh bắt Tăng Uyển Như đối với mỗi người mỗi cục, đồn cảnh sát. Một tấm lưới vô hình chậm rãi được tung ra.

Lúc này đối tượng bị toàn bộ hệ thống cảnh sát thành phố nghiêm mật kiểm soát đang rúc lại bên trong một căn nhà hai gian phòng uống rượu vang, quen tay cầm dao phẫu thuật thuận thục chia nhỏ miếng thịt bò bít tết, cái miệng nhỏ chậm rãi ăn, đối diện bà ta là một nhà ba người đang bị sợi dây trói thật chặt, một người đàn bà lớn tuổi và một đứa bé trai nhắm mắt lại giống như đang ngủ, người đàn ông lớn tuổi lại tức giận trợn mắt nhìn Tăng Uyển Như: “Bà rốt cuộc đã làm gì con trai tôi?”

Tăng Uyển Như cho vào miệng miếng thịt bò cuối cùng, cầm khăn giấy lau sơ qua khoé miệng, uống một hớp rượu vang, sau đó nhìn người đàn ông: “Không có gì, chỉ là cho thằng bé một liều thuốc ngủ, để nó ngủ một giấc. Yên tâm, tôi không có hứng thú gì với một đứa trẻ, đặc tội tôi là ông chứ không phải nó, tôi chỉ giết một mình ông”

“Bà nổi điên cái gì, tôi căn bản không biết bà là ai, đặc tội bà cái gì? Bà bị bệnh thần kinh à?”. Người đàn ông nghe được lời Tăng Uyển Như sắc

mặt trắng nhợt, ngay sau đó giận dữ hét lên.

“Đừng có lớn tiếng, ông gọi vợ với con trai tình dật tôi cũng không ngại giết thêm hai người”

Giọng của người đàn ông lập tức nhỏ xuống: “Bà cô của tôi ơi, tôi thật sự không biết bà, bà nhất định là nhận nhầm người rồi. Cầu xin bà, đừng đùa nữa, bà ôm con trai tôi tới uy hiếp tôi phải trói bọn họ, tôi cũng làm theo, bà muốn trói tôi, tôi cũng không phản kháng, bà ngược lại nói rõ một chút, tôi đã đắc tội bà cái gì, tôi sửa đổi không được sao? Xin bà đừng hù dọa tôi được không?”

“A a, sáng sớm hôm nay, trên chuyến xe sớm, ông làm chuyện gì tự mình rõ!”. Nói xong, Tăng Uyển Như đi tới trước người đàn ông, nâng con dao phẫu thuật trong tay, nhanh chóng hướng tới cổ người đàn ông mà vung xuống....

Máu nhanh chóng phun tràn ra, một khắc cuối cùng của sinh mạng, người đàn ông mới hốt hoảng nhớ lại sáng sớm hôm nay bởi vì tâm trạng không tốt, ở trên xe bị người đàn bà đập một cước, sau đó tức giận mở miệng mắng bà ta thật to....

Tăng Uyển Như đi vào phòng vệ sinh rửa mặt rửa tay, đổi bộ quần áo khác, như không có chuyện gì xảy ra trở lại phòng khách, hướng về phía người đàn ông đã tắt thở hừ một tiếng, đi ra khỏi phòng.

Một giờ trôi qua, người đàn bà đầu tiên thanh tỉnh lại, thấy người đàn ông cách mình mấy bước nằm trong vũng máu liền tê tâm phế liệt kêu lên.

Hai vụ án xảy ra, hai người đàn ông chết do bị dao phẫu thuật cắt đứt động mạch cổ dẫn tới mất máu quá nhiều, thân nhân của hai nạn nhân còn cặn kẽ miêu tả hình dáng đặc thù của hung thủ, xác định là Tăng Uyển Như.

Cầm tài liệu hai vụ án trên tay, Văn Mạt đẩy cửa phòng giam giữ ra, đặt tài liệu xuống, nói với bác sĩ Hồ đang dựa vào tường nằm không nhúc nhích: “Tỉnh lại đi, tử thần chính nghĩa vô tích sự gì đó của bà đã bị Trương Thục Tuệ chà đạp sạch sẽ, à, quên nói cho bà biết, bà ta tên thật không phải là Trương Thục Tuệ, nhưng bà chắc hẳn đã sớm biết rồi chứ?”. Nói xong,

không đợi người bên trong phản ứng, nhanh chóng rời khỏi phòng, dùng sức khép cánh cửa phòng lại. Mà bác sĩ Hồ nghe được lời này rất cuộc cũng động đậy, xoay người cầm tài liệu lên cẩn thận xem.

GIẾT MỘT NGƯỜI, CỨU MỘT NGƯỜI

Ngay lúc toàn bộ cảnh sát thành phố đào ba tấc đất tìm Tăng Uyên Như, thì ở phố Minh Hoa, phòng 501 khu A toà nhà Đan Nguyên, Tăng Uyên Như đá rơi giày, ôm đầu gối vùi trên ghế sa lon, một đêm không ngủ khiến bà trở nên tiêu tụy, nhưng lúc này còn chưa phải là lúc ngủ, bà ta nhìn vòng quanh căn nhà nhỏ một phòng ngủ một phòng khách này, rồi cuộc vẫn rơi đến nông nổi thế này, từ hai năm đầu bắt đầu kế hoạch giết người bà ta liền bắt đầu mượn căn phòng này để phòng bất cứ tình huống nào, không nghĩ tới sẽ sử dụng nhanh như vậy.

Tính ra, từ lúc bắt đầu động thủ giết mẹ mình, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ tiếp tục, dù sao mình ở cõi đời này cũng không có người thân, sinh ra đã không có tình yêu.

Nghĩ tới đây, Tăng Uyên Như đứng dậy, đi tới phòng tắm tắm một chút, mở đồ mới mua ra, cẩn thận cải trang, thay quần áo mới, nhìn người đàn bà trung niên mi mắt tinh xảo trong gương, toàn thân khí chất lồi lạc, hài lòng gật đầu một cái, cứ mặc như vậy nằm xuống ghế sa lon chìm vào giấc ngủ say.

Tỉnh dậy, trời đã tối, mặc dù bụng đói cồn cào, Tăng Uyên Như vẫn không gấp gáp đứng lên, mà cứ thẳng đơ nằm như vậy, lặp đi lặp lại nhớ lại từng kế hoạch tốt mà mình muốn làm, có cần phải làm xong hay không.

Nghĩ tới nghĩ lui, thật là còn một thứ, lúc ấy trong danh sách kế hoạch cứu giúp người khác, còn một người chưa kịp cứu chữa, thật ra thì bà đã

chọn xong đối tượng, chẳng qua là chưa kịp động thủ mà thôi.

Đây là lẽ là chuyện cuối cùng mà mình làm trong đời. Bà hạ quyết tâm, lúc này mới từ trên ghế sa lon đứng lên, sửa soạn lại quần áo, xuống lầu đi ăn cơm.

Lúc này sau khi bác sĩ Hồ xem xong những tài liệu kia, cuồng loạn khóc thành tiếng, bà cho rằng là chị em gái tốt, một người chính trực thiện lương như vậy, Thục Tuệ thà trên lưng đeo tiếng xấu cũng muốn hành nghề chữa bệnh, lại che giấu mình nhiều chuyện như vậy, ngay cả tên họ cũng đều là giả, ban đầu nói bao nhiêu điều tốt đẹp, đây là đang giúp cho bọn họ, để bọn họ không phải chịu đựng thống khổ, giết người xấu, là vì người tốt hơn cần được sống. Bà sao lại giống như bị ma quỷ ám mà đi theo bà ta? Tại sao lại giống một cái tượng gỗ mà nghe bà ta định đoạt? Mình sao lại như vậy chứ?

Nhớ lại những chuyện trước kia, suy nghĩ những người đã trực tiếp gián tiếp chết trên tay bọn họ, hơn mười mạng người, cuộc đời mình bắt đầu đếm ngược từ ngày bị cảnh sát bắt giữ.

Nhưng, bác sĩ Hồ còn có người nhà, vẫn còn quyến luyến, vẫn còn chưa sống đủ. Nước giọt nước mắt lớn rơi trên mặt đất, hối tiếc sao? Có phải là đã quá muộn hay không? Bà đem hai tay đưa trước mắt, chính là đôi tay này? Chính đôi tay này đã hạ thuốc trong bình nước biển của bệnh nhân, là đôi tay này phải không?

Nang tuổi trẻ thanh xuân của người sống đây về phía đường chết, cũng là đôi tay này đúng không? Không chỉ sát hại một người, ngay cả một người khác cần chữa trị cũng thất bại.

Cảnh sát vẫn luôn kín đáo quan sát bà đem tình huống thông báo cho Văn Mạt. Văn Mạt một lần nữa xuất hiện trước mặt bác sĩ Hồ: “Có hứng thú cùng chúng tôi trò chuyện một chút không?”.

Không đợi bác sĩ Hồ trả lời, Văn Mạt đã chỉ ra ngoài cửa: “Bà có lẽ không thấy được, nhưng tôi có thể nói cho bà biết, từ ngày bà bước vào đây trở đi, con trai bà đã đến cục cảnh sát muốn gặp bà, hai ngày hai đêm, nửa

bước không rời, vì bà mà mời luật sư, muốn chúng tôi giúp đưa quần áo thức ăn cho bà. Chẳng lẽ bà cũng không muốn gặp cậu ta một chút sao?”

“Hôm nay, hết thầy đều là tội lỗi của tôi tự tôi gánh, tôi nhận tội, nhưng gặp nó, tôi còn mặt mũi nào gặp nó nữa? Thằng bé trước nay là cái dạng gì, không ai biết cả, chỉ có tôi biết, từ nay về sau, sẽ có người nói với nó, nói nó là con trai của một tội phạm giết người. Con trai tôi vĩnh viễn sẽ mang tiếng xấu này, tôi nguyện nó không nhận tôi làm mẹ”.

“Con không chê mẹ xấu xí, chó không chê nhà nghèo. Hành động của cậu ta hai ngày nay đã chứng minh cậu ta đối với bà là nửa bước không rời, bà có phải nên cho cậu ta cơ hội, cho mình một cơ hội, lấy công chuộc tội? Ít nhất, bà còn có cơ hội không bị phán án tử hình, cho dù là nửa đời sau ở trong ngục giam, ít nhất đối với con trai bà mà nói đó cũng là một hồi tưởng, bác sĩ Hồ, bà vì người nhà, không nên đi tới con đường đen tối kia, được không?”

Bác sĩ Hồ nghe nói có thể sẽ không bị xử tử hình ánh mắt trong chốc lát cũng sáng lên, đáp ứng tương đối thoải mái: “ Các người muốn biết cái gì, tôi toàn bộ đều nói hết”.

“Nói một chút về vụ án bệnh nhân bệnh ung thư chết ở lầu 9 đi”

“Chúng tôi sẽ chọn những bệnh nhân đã đến thời kỳ cuối, căn bản là bệnh nhân không còn giá trị chữa trị được nữa, Thục Tuệ thừa dịp quét dọn, từ phòng dược trộm thuốc, bà ta rất cẩn thận, chỉ trộm những thuốc đã sắp hết hạn, như vậy thiếu một hai hộp cũng sẽ không khiến người khác chú ý đến, sau đó tôi liều lợi dụng lúc kiểm tra phòng hoặc kiểm tra y tá điều chế thuốc đem thuốc bỏ thêm vào trong bình nước biển, chúng tôi thường sử dụng hai loại thuốc, địa cao tân và hổ phách đảm đảm, như vậy dù có bị tra ra, những triệu chứng khác nhau cũng sẽ không khiến người khác hoài nghi. Ai biết bị thân nhân bệnh nhân làm lớn chuyện...”

“Nạn nhân thứ hai rốt cuộc làm sao xuất hiện ở phòng bệnh 701?”

“Thời gian người kia chết so với các người nghĩ ngắn hơn nhiều lắm, Thục Tuệ buổi sáng giết cậu ta sau đó trực tiếp đặt cậu ta dưới xe vệ sinh,

sau đó đẩy qua nửa bệnh viện, cuối cùng bỏ vào phòng 701 đang trống, sau đó trực tiếp báo cảnh sát”

“Bà có biết bây giờ Trương Thục Tuệ ở đâu hay không?”

“Tôi không biết, tôi chỉ biết nhà bà ta. Chắc hẳn nơi đó các người cũng đã lục soát qua rồi. Bất quá, trước lúc tôi bị bắt, chúng tôi còn một kế hoạch cứu người cuối cùng nữa rồi mới thu tay, không biết bây giờ bà ta có tiếp tục kế hoạch lúc trước hay không?”

“Bà đem những chuyện liên quan tới người này tường tận nói cho chúng tôi biết”

“Tô Nguyệt Gia, 17 tuổi, bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng, không tìm được tim thích hợp thì con bé sẽ tùy lúc đều có thể chết, tỷ lệ thành công khi phẫu thuật cấy ghép cực thấp, chúng tôi đã xây dựng phòng phẫu thuật đó để làm giải phẫu, hầu như tương đương với việc trực tiếp giết nó. Đây cũng là lý do tại sao chúng tôi muốn để nó lại sau cùng”

Cảnh sát lập tức liên lạc với người thân Tô Nguyệt Gia, biết được cô bé vẫn luôn nằm viện ở bệnh viện thành phố.

Chờ Ngô Ly dẫn người chạy tới bệnh viện thành phố muốn bảo vệ Tô Nguyệt Gia trước là đã muộn.

Nửa giờ trước, Tăng Uyển Như đã xuất hiện ở đây! Bà ta cầm dao phẫu thuật bắt giữ Lô viện trưởng, buộc Lô viện trưởng đẩy một người thanh niên vào phòng phẫu thuật, lại uy hiếp nhân viên y tế đẩy Tô Nguyệt Gia đến phòng phẫu thuật. Mặc dù trong bệnh viện đã có người nhanh chóng báo cảnh sát, nhưng trong phòng phẫu thuật còn có con tin, cảnh sát cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nghĩ đến việc Tăng Uyển Như ở bên trong một bên tiến hành giết người một bên giải phẫu cứu người, hẳn không dư thừa tinh lực mà tổn thương Lô viện trưởng, Ngô Ly sai người đục vỡ cửa phòng phẫu thuật, nhưng không tùy tiện tiến vào.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, Tăng Uyển Như đôi tay tinh xảo đang từ trên người người khác lấy ra một quả tim còn đang đập, bà ta nhìn cảnh sát

đang chặn ở cửa, vé bối rối cũng không có, chỉ lãnh đạm nói: “Người này đã chết, nếu như các người bây giờ bắt tôi, thì người kia cũng sẽ chết”.

Bắt hay không bắt đây?

KẾT CỤC CỦA TỘI ÁC

Bắt hay không bắt? Ngô Ly cũng không vướng mắc quá lâu, người đã chết, người còn lại còn có thể sống, hiện tại bắt Tăng Uyển Như kết quả duy nhất chính là mất thêm một mạng người nữa.

Một đám người cứ lảng lạng đứng ở cửa phòng phẫu thuật, Tăng Uyển Như cũng làm như không nhìn thấy bất kỳ người nào cả, nên làm gì thì làm, động tác của bà ta như nước chảy mây trôi, cho dù bên cạnh không có người trợ giúp, cuộc phẫu thuật phức tạp như vậy cũng không thấy tay chân luống cuống.

“Đồng chí cảnh sát, các người đóng cửa lại đi ra ngoài đi, cuộc phẫu thuật này chỉ sợ có thể lây và để lại di chứng, cửa mở ra như vậy đối với bệnh nhân quá nguy hiểm”.

Ngô Ly phất phất tay, một đám người chậm rãi lui ra ngoài, đóng cửa lại, Văn Mạt cùng Ngô Ly dưới sự hướng dẫn của nhân viên y tế đi tới phòng chuẩn bị phẫu thuật, sau khi khử độc thì mặc đồ che đậy nghiêm ngặt, trở về phòng phẫu thuật, quyết định cùng Tăng Uyển Như kéo dài.

Nhìn biểu hiện tĩnh táo bình tĩnh của Tăng Uyển Như, trong lòng Văn Mạt dần cảm thấy bất an, loại tội phạm thông minh cực độ, tự phụ cực độ, càng lãnh tĩnh mà nói thì rõ ràng ý chí muốn chết càng kiên định.

Mà theo như tìm hiểu của cảnh sát đối với Tăng Uyển Như, bà ta quả thực là sinh ra mà không được yêu thương, cha mẹ bà ta lúc bà ta còn nhỏ đã qua đời, là mẹ bà ngậm đắng nuốt cay nuôi bà lớn lên, mà Tăng Uyển Như cũng không chịu thua kém ai, sau khi tốt nghiệp y khoa liền trở thành

bác sĩ được phân công đến bệnh viện tỉnh, trong công tác luôn thuận buồm xuôi gió, sau đó kết hôn với đồng nghiệp mà mình theo đuổi, mặc dù bởi vì hai người say mê công tác nên luôn không có con, nhưng tình cảm vợ chồng có thể coi như không tệ, Chỉ tiếc, sau khi mẹ Tăng Uyển Như bị ung thư não, mà vị trí tế bào ung thư khiến cho cuộc phẫu thuật não không thể nào thành công. Mẹ bà ta càng ngày càng tiền tuy rồi đột nhiên qua đời, Tăng Uyển Như cũng vì vậy mà bị bệnh viện đuổi, sau đó ly dị, bà ta bây giờ có thể nói là một thân một mình, bị bắt, bị xét xử, bị xử tử hình, tất cả đều là đường chết. Tăng Uyển Như nhất định sẽ không để cảnh sát bắt sống mình.

Bởi vì nghị lực để bà ta ở thế giới này, tất cả những việc bà làm đều là chính xác, bà ta chính là hoá thân của tử thần, là người phát ngôn cho hạnh phúc ở nhân gian này, là thần linh vừa cứu nhân độ thế vừa huỷ diệt, cái chết đối với bà là một sự giải thoát, là hồi quy, bà ta làm sao mà biết sợ?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bên trong phòng phẫu thuật chỉ có thể nghe được hệ thống tuần hoàn phát ra tiếng tíu tíu, tiết tấu đơn điệu khiến người khác không khỏi cảm thấy tâm tình phiền não, nhưng Tăng Uyển Như vẫn rất chăm chỉ tiến hành phẫu thuật, không thể chối, bà chính là một bác sĩ kỹ thuật điều trị xuất sắc, rất đáng tiếc, bà ta chọn lầm đường, cũng không thể quay đầu lại được nữa.

Sáu tiếng sau, Tăng Uyển Như rốt cuộc cũng hoàn thành xong cuộc phẫu thuật, bà ta thở một hơi dài, nhìn cảnh sát chen chúc vào mà không chút do dự dùng dao phẫu thuật rạch cổ họng mình, máu ở động mạch văng tung toé, trong nháy mắt nhiễm đỏ cả căn phòng, nhiễm đỏ mặt đất. Tăng Uyển Như mỉm cười từ từ ngã xuống...

Cảnh sát thu dọn hiện trường, mang hai thi thể rời đi. Đến đây, vụ án sát thủ “Tử thần” giết người hàng loạt tuyên bố điều tra phá án, nhưng mà, tất cả cảnh sát tham chiến mặc thường phục không ai cảm thấy vui vẻ, trận cờ này không có người chiến thắng, chỉ có người vô tội bị hại, bất kể người bị hại cũng vậy, kẻ giết người cũng vậy, đều trả một cái giá đắt đó chính là tính mạng của mình.

Không có người nào trời sinh đã điên cuồng giết người, nhân sinh trên đời, đều sẽ có bất đắc dĩ, đều sẽ có thân bất do kỷ. Đại đa số người chọn đối mặt với khó khăn, vượt qua khó khăn, nắm giữ số mệnh của mình; rất ít người dù bị khó khăn áp đảo, cũng dứt khoát mà đi tới, tự trở mình khi sinh ra đã thất bại; có cực ít người oán trách xã hội, coi người khác là kẻ thù, lấy phương thức cực đoan trả thù xã hội, bọn họ là những người đáng buồn nhất, bởi vì bọn họ tự vấp mình trong chiếc lồng, không cách nào thiết lập quan hệ bình thường đối với xã hội, chỉ có thể giết hại bọn họ mới cảm nhận được tình cảm của người bình thường.

Phi trường thành phố M, Ngô Ly dẫn theo tổ viên đưa Văn Mạt trở về thành phố B. Tình hữu nghị giữa hai người trong thời gian ngắn đã tốt hơn, lúc này chia ra lại có chút không nỡ. Nhưng trên thế giới này, tiệc rượu rồi cũng sẽ có lúc tàn, hai người đều là người tính tình phóng khoáng, cũng không làm được việc ôm đầu khóc lóc, yếu ớt bắt tay cười nói, sau đó vẫy ống tay áo một cái, tiêu sái rời đi. Ngô Ly nhìn Văn Mạt đi vào bên trong cửa khẩu, rốt cuộc cũng không nhịn được hô lên một tiếng: “Có cơ hội gặp lại sau!”.

Văn Mạt xoay người mỉm cười, sau đó không dừng lại nữa mà bước lên phi cơ. Như vậy cũng tốt, lúc tôi lại tới tìm các người, chỉ có thể nói nơi này của các người lại xuất hiện sát thủ liên hoàn.

Nhưng mà, ai cũng không ngờ tới, cách một ngày hai người lại gặp mặt!

Phi cơ vừa mới đến phi trường quốc tế ở thành phố B, Văn Mạt mở điện thoại di động ra lập tức thu được vô số tin nhắn ngắn, tất cả đều là Ngô Ly gửi tới: “Bệnh viện thành phố lại có thêm một bệnh nhân bị bệnh ung thư qua đời, bên cạnh giường bệnh bệnh nhân, hung thủ còn để lại một tờ giấy, trên đó viết: “Người biết ta là ai mà, đúng không? Văn Mạt tiểu thư”.

Người này là nhắm vào mình! Vụ án lần trước lẫn vụ án lần này, hai lần hung thủ đều theo đuôi mình đến những thành phố khác nhau, sau đó giống như phương thức của sát thủ liên hoàn mà giết chết một người, sau đó im hơi biệt tích, cho đến khi cô nhận vụ án kế tiếp...

Người này có mục đích gì? Thành công hấp dẫn sự chú ý của chuyên gia tâm lý học tội phạm có lợi gì đối với hắn?

Văn Mạt lên chuyến bay sớm nhất tới thành phố M. Bệnh viện thành phố bởi vì thời gian trước xảy ra vụ án giết người liên hoàn khiến lòng người bàng hoàng, dẫn đến bệnh viện không có bệnh nhân nào dám đến, khu nội trú chỉ có một con mèo tam thể, vắng ngắt. Lầu 9 nơi hiện trường vụ án, thủ pháp giết người không khác gì sát thủ tử thần, kiểu chữ trên tờ giấy mang theo mấy phần quen thuộc, làm thế nào cũng không nhớ nổi đây rốt cuộc là chữ của ai.

Rốt cuộc cũng trở lại phòng làm việc, Văn Mạt không có thời gian nghỉ ngơi, mở mấy hồ sơ vụ án trước kia mình đã từng phá ra cẩn thận đọc và nghiên cứu.

Quan hệ xã hội của mình rất đơn giản, chỉ có hai địa điểm, từ đơn vị về đến nhà, từ nhà đến đơn vị, không phải trên phi cơ, ngay trên đường đến phi trường, bạn bè cũng không nhiều, người quen thuộc cũng không nhiều, như vậy người chú ý mình tám phần là người có liên quan đến những vụ án trước kia mình từng phá, người thân của tội phạm là có khả năng nhất. Là ai?

Trong tập hồ sơ thật dày, hàng loạt hung thủ khác nhau, người bị hại đáng thương, người không liên quan, thân nhân nạn nhân, thân nhân hung thủ, hơn mười năm người Văn Mạt tiếp xúc đã lên tới con số hàng trăm hàng ngàn, xuyên qua lớp hồ sơ mỏng Văn Mạt thấy chỉ có hung thủ, cô thấy hung thủ do tính cách sai lệch mà tạo thành, thấy động cơ giết người của hung thủ, thấy hung thủ cuối cùng cũng phải đền tội, mà những người khác có liên quan đến vụ án hầu như là hoàn toàn không nhớ gì cả.

Ngay lúc Văn Mạt lạc lối không thể tự kiểm chế trong đồng tài liệu cũ thì Hàng Cảnh Nghiêm gõ cửa đi vào, cậu ta đầu tiên là lễ phép bày tỏ áy náy của mình khi quấy rầy đến Văn Mạt, tiếp theo là đặt xuống một phong thư, cuối cùng báo cho cô biết rằng lãnh đạo muốn gặp cô khi cô trở về.

Văn Mạt không thường giao thiệp với lãnh đạo sao khi nghe Hàng Cảnh Nghiêm nói xong nhất thời nhất cá đầu lưỡng cá đại (thường dùng để chỉ

trạng thái đau đầu nhức óc khi sự việc quá mức phiền phức, không có cách nào giải quyết), bình thường lãnh đạo không tìm mình nhiều, hơn nữa mỗi lần gọi đến tuyệt đối không thể gọi là vui mừng, Văn Mạt từng bước xê dịch đi tới phòng làm việc của lãnh đạo.

HẾT

Table of Contents

1CÂU CHUYỆN MA Ở BỆNH VIỆN THÀNH PHỐ

2SÁT NHÂN TRONG BỆNH VIỆN

3CÁI CHẾT THỨ HAI

4SƯƠNG MÙ DÀY ĐẶC

5CÁI CHẾT CỦA HÀN HUỖ HÂN

6LÁ THƯ TỪ TỬ THẦN

7PHÁC HỌA CHÂN DUNG TÂM LÝ HỌC TỘI PHẠM

8NGƯỜI BỊ HẠI ĐẶC BIỆT

9PHÒNG MỔ THỨ BA

10CÂU CHUYỆN CŨ CỦA HOÀNG THU NGUYỆT (THƯỢNG)

11CÂU CHUYỆN CŨ CỦA HOÀNG THU NGUYỆT (HẠ)

12TRANH CHẤP NỘI BỘ

13TỬ THẦN GÃY CÁNH

14KHÚC NHẠC ĐẠO ĐIÊN LOẠN

15GIẾT MỘT NGƯỜI, CỨU MỘT NGƯỜI

16KẾT CỤC CỦA TỘI ÁC